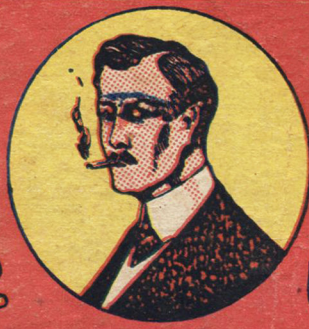

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 543

De Blauwe Dood

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

DE BLAUWE DOOD.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

De bekroonde
schoonheid.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager lopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Een fraaie, zachte herfst was op een mooien, maar warmen zomer gevolgd.

De Londenaars, die allen van hun verschillende buitenplaatsen waren teruggekeerd, wandelden thans in de mooie parken, de longen van Londen genoemd, waar zij na een drukken dag in hun stoffige kantoren, de heerlijke, met bloemengeuren doordrongen lucht inadenden.

In een der huizen, welke aan het Regentpark grenzen, en wel op nummer 14, waar de bekende filantroop Lord William Aberdeen zijn tenten heeft opgeslagen, zitten in het fraaie vertrek, dat den bewoner en eigenaar van het huis tot kleedkamer dient, twee heeren met elkaar te praten.

De oudste en slankste der twee is een knap man van donker uiterlijk, onder wiens hoog en breed voorhoofd een paar grijze oogen schitteren, die somtijds een diepen metaalglod aan-nemen. Hij is in négligé. Dat wil zeggen, hij heeft zijn huisjasje uitgetrokken, zoodat zijn sneeuwwit zijden overhemd zichtbaar is. Hij is blijkbaar van plan dien avond uit te gaan, want zijn zwart rokcostuum en witte das liggen gereed.

Raffles 543.

Het schijnt echter, dat hij een weinig besluiteloos is, want met de handen in de zakken en een sigaret tusschen de lippen kijkt hij in den met prachtige bloemen overladen tuin.

De waarheid is, dat hij zich verdiept heeft in beelden uit het verleden en zijn geestesoog ziet opnieuw de gevaren en vermoeienissen, waaraan hij op zijn twee laatste reizen is blootgesteld geweest. Hij is nu pas in het voorjaar uit Afrika teruggekeerd en was daarvoor geruimen tijd in Amerika en in Britsch-Indië.

Uit dit alles valt op te maken, dat de heer des huizes een bereisd man is, hetgeen ook het Aardrijkskundige Genootschap, waarvan hij een van de meest gewaardeerde leden is, zou kunnen bevestigen. Maar al is Lord William Aberdeen een bereisd man, zijn alter ego is dat niet minder.

Wie zijn alter ego is? Niemand anders dan Lord Edward Lister oftewel John Raffles. Reeds jaren lang verschuilt de gentleman-inbreker zich achter dezen adellijken naam, waarop hij overigens alle recht heeft.

Niemand weet dat, behalve zijn chauffeur James Henderson en de blonde, jonge man, die zich op het oogenblik, dat dit verhaal aan-

vangt, in de kamer bevindt. Deze blonde, jonge man is Charles Brand, zijn vriend en secretaris.

Wanneer men zou vragen hoe het mogelijk is, dat de gentleman-inbreker, die toch reeds jaren lang, niet alleen Londen, maar bijna alle groote steden van de oude en de nieuwe wereld, laten we maar zeggen, onveilig maakt, zich blijvend onvindbaar kan maken voor de politie, alleen door een anderen naam te voeren, dan moeten wij hieraan onmiddellijk toevoegen, dat den Meesterdief daarvoor nog andere hulpmiddelen ten dienste staan.

Een dezer hulpmiddelen is zijn vermomingskunst. Wanneer men hierover zijn twijfel mocht willen uitdrukken, dan is het volgende van zeer veel belang.

Het is een feit, dat er onder de meer of minder bekwame beambten van Scotland Yard eenigen zijn, die beweren, dat zij Lord Lister oftewel Raffles eenige malen met hun oogen hebben aanschouwd, zoodat zij in staat zijn een signalement van den gezochten misdadiger op te geven.

Dit is echter een zuivere illusie. Niemand heeft eigenlijk ooit het ware gelaat van Raffles gezien. En wel om de eenvoudige reden, dat diens vermomingskunst zóó volmaakt is, dat het hem geen minuut kost, om van zijn gelaat iets geheel anders te maken.

Zoo werkt hij bij voorbeeld, ook niet met schminckstiften, zooals de tooneelspelers dat doen. Hij heeft tot zijn beschikking allerlei watertjes, waarvan de samenstelling alleen bij hem bekend is. Met die kleurwatertjes is hij in staat zijn huid die van nature zeer blank is, geheel te veranderen. Met het eené watertje maakt hij er een bruine, of geelachtige tanige huid van. Met het andere maakt hij zijn blanke vel nog blanker en toovert hij op elke wang een blos, die menig jong meisje hem zou benijden. Weer met een ander watertje wijzigt hij zijn vel in dat van een grijsaard, slap en rimpelig, met dikke wallen onder de oogen. Ook is het hem mogelijk zijn huid zoo zwart te maken als ebbenhout en zijn gelaat het voorkomen te geven van dat van een Nubischen slaaf uit de tijden der Egyptische Pharao's. Dan laat hij zijn smalle lippen opzwellen tot onnatuurlijke dikte, terwijl zijn tanden er als twee rijen ivoorstaaftjes tusschen schitteren.

Ofschoon hij zich nog in het bezit van al zijn tanden en kiezen verheugt, ziet men nu eens aan de linkerzijde dan weer aan de rechterzijde een gouden tand, dan weer zijn ze allen met een gouden rand geplombeerd, dan weer is alleen zijn bovenste of onderste gebit gaaf. In dat geval ontbreken van boven of van onder een of meer tanden.

Zoo zouden wij door kunnen gaan. Want niet alleen zijn gelaat is een masker, dat hij

naar believen voor- of afdoet. Ook zijn haar is zoo veranderlijk als een zomerdag in Holland. Van nature is het glanzend en zwart, maar hij kan het met zijn hulpmiddeltjes tot blond en krullend, tot sluik en tot golvend maken. Ook kan hij het peper-en zoutkleurig en ook spierwit verven. Bovendien beschikt hij over de noodige pruiken.

Niet van die dingen zooals de tooneelspelers gebruiken en die, zonder tooneelkijker reeds op eenigen afstand als zoodanig te herkennen zijn, neen, die zijn hem veel te vulgair. Raffles bezit talrijke stukken vleeschkleurig caoutchouc, waarop, in verschillende kleuren, menschelijk haar is geïnplanteerd. Die stukken caoutchouc spant hij over zijn hoofd en maakt dan met behulp van een gewonen haarkam zijn haardos tot datgene wat maar gewenschtd wordt. Zelfs in het felle zonlicht is het verschil met gewoon, natuur-haar niet te bespeuren.

Met baarden en knevels gaat het evenzoo. Het gebeurt betrekkelijk slechts zelden, dat hij een dergelijke vermomming noodig acht, want zonder gebruik te maken van een pruik, kan hij zijn gelaat en voorkomen reeds een algeheele verandering doen ondergaan.

Zelfs alleen met behulp van een druppelfleschje, dat hij voor zijn oogen gebruikt, is hij in staat deze vensters der ziel geheel te metamorphoseeren en de kleur naar willekeur van het onschuldigste en fraaiste blauw, tot het sluwste zwart te veranderen.

Deze kunst, die zijn vriend Brand ook in zekere mate meester is, omdat hij reeds vele jaren het voorbeeld van Raffles voor oogen heeft gehad, stelt hem dan ook in staat wel twintig maal op één dag een ander voorkomen aan te nemen en dit alles met het verbluffendste gemak.

Maar aan dit alles denkt de Groote Onbekende op het oogenblik niet. Hij staart naar buiten en denkt aan hetgeen pas achter hem ligt. Hij heeft den zomer doorgebracht in het rustige badplaatsje Broadstairs, waar hij geheel uitgerust vandaan gekomen is en nu verlangt hij weer naar nieuwe avonturen. Stil zitten is zijn aard niet. De rusteloosheid zit hem in het bloed.

Terwijl hij zoo naar buiten staat te staren, zit zijn vriend Charles Brand aan tafel verschillende tijdschriften door te zien. Hij is daar geheel in verslonden en bemerkt de zwijgzaamheid van Raffles niet.

Maar plotseling buigt hij zich over een prent, die op de volle grootte van een pagina in „The Illustrated London News” is afgedrukt. Hij bekijkt deze prent, die het hoofd en de schouders van een jong meisje voorstellen, eerst van nabij en daarna op eenigen afstand. Dan roept hij uit:

„Dat is inderdaad de mooiste vrouw, die ik ooit heb gezien.”

Raffles keek vluchtig naar het portret, dat in het tijdschrift stond en een droevige glimlach vertoonde zich op zijn gelaat, terwijl hij zei:

„De mooiste vrouw, mijn beste Charly, is voor iedereen die, welke hij bemint.”

„Je hebt gelijk,” antwoordde zijn vriend en op dit oogenblik bedacht hij, dat hij een nauwelijks genezen wonde in het hart van zijn vriend pijnlijk had aangeraakt.

Raffles verzonk wederom in stil nadenken en Brand zag aan hem, dat zijn gedachten ver van Londen waren. Daarom deed hij al zijn best om zijn vriend niet te storen en verdiepte zich weer in zijn tijdschrift.

Hij begon het artikel te lezen, dat nadere bijzonderheden omtrent de mooie vrouw behelsde.

Het betrof een wedstrijd, georganiseerd door het Londensche tijdschrift, wie wel de schoonste vrouw in Engeland was. De jury had aan het origineel den eersten prijs van duizend pond sterling toegekend.

Plotseling keek Raffles zijn vriend aan en vroeg terwijl hij een cigarette opstak:

„Hoe heet die dame?”

„Miss Evelin Bonn, een tooneelspeelster. Waarom vraag je dat?”

„Ik moet haar ergens gezien hebben. Geef mij het blad nog eens.”

De secretaris voldeed aan zijn verzoek en Raffles keek eenige minuten onderzoekend naar het portret.

Het portret, dat gedrukt in de bekende blauw-zwarte kleur en op het fraaie, dikke kunstdrukpapier van het wereldberoemde Londensche tijdschrift uitstekend uitkwam, was, zooals gezegd, van Miss Evelin Bonn, een tooneelspeelster van Oostenrijksche origine, die zeker niet van vrouwelijk schoon ontbloot was.

De jury, die over de verschillende mededingsters naar den prijs, had moeten oordeelen, had natuurlijk niet alleen naar het gelaat, maar ook naar de lichaamsvormen gekeken en deze waren naar alle waarschijnlijkheid zeer volmaakt, te oordeelen naar het paar fraai gemodeleerde, ronde schouders en den mooien hals, welke op het portret nog juist zichtbaar waren.

Het is zelfs zeer waarschijnlijk, dat haar figuur bij de beoordeeling den doorslag had gegeven, want, wanneer men het gelaat zelf eenigen tijd aandachtig beschouwd had, traden verschillende kleine gebreken aan het licht.

Dit scheen ook Raffles, die door zijn vermomningskunst natuurlijk zeer goed thuis was in de gelaatsleer, te bemerken, want, nadat hij het portret eenige minuten aandachtig

had bekeken, zette hij het tijdschrift recht op tegen den wand en wendde zich tot zijn vriend.

„Een eigenaardig gezicht,” sprak hij, „het verraadt geen gunstig karakter. De wenkbrauwen zijn merkwaardig recht geteekend, de neuswortel iets te dun, de kin te gevuld. Het kon even goed het portret zijn van een oplichtster of van een nog gevaarlijker persoon.

„Ik begrijp niet, hoe de jury den eersten prijs heeft kunnen toekennen aan een dergelijke vrouw. Men moest liever op het karakter letten dan op uiterlijkheden.”

„Ja,” antwoordde Brand lachend, „dat zou, over het algemeen genomen, zeer wenschelijk zijn, maar ik vrees, dat op schoonheidswedstrijden daarvan wel nimmer sprake zal zijn. Misschien dat ze later nog wel eens ziele-schoonheidswedstrijden uitschrijven, zooals geloof ik ook al eens in Frankrijk is gebeurd en waarbij het braafste meisje, dat de jury onder de oogen kwam, den eersten prijs kreeg en waardoor zij in staat werd gesteld hare broertjes en zusjes, waarvoor zij sedert den dood harer ouders als een goede engel had gezorgd, een betere opvoeding te geven. In dat geval geloof ik ook stellig, dat Miss Evelin Bonn een slechte kans zou maken, al vind ik dat de aanmerkingen, die je maakt toch wel een tikje overdreven zijn. Ik zie, bij voorbeeld, in het portret volstrekt niet het gelaat van een oplichtster of zoo iets.”

Raffles antwoordde hierop niet direct, maar begaf zich door een tusschendeur naar zijn werkkamer, die aan het kleedvertrek grensde en kwam even daarna terug met een boek in zijn hand. Het was het bekende werk over gelaatkunde van den beroemden anthropologist Lavater.

„Om eens even op dat chapter door te gaan, Charly,” zei Raffles. „Je zegt daar, dat jou dat gelaat niet zoo heel erg slecht voorkomt en dat ik in mijn oordeel een beetje overdrijf. Ik blijf echter bij mijn bewering en meen het te kunnen bewijzen. Kijk eens,” ging hij voort, terwijl hij het boek opensloeg en er even in bladerde, „Lavater geeft in dit boek verschillende regels voor het beoordeelen van het menschelijk gelaat, maar telkens als hij eenige punten heeft behandeld, laat hij er op volgen, dat amateurs in de gelaatkunde toch altijd zeer voorzichtig moeten zijn met hun oordeel, omdat het mogelijk is, dat een gelaat, dat allerlei ongunstige kenmerken heeft, toch toebehoort aan een volkomen achtenswaardig en betrouwbaar persoon.”

„Juist,” viel Brand hem in de rede, „dat meen ik ook gelezen te hebben en dat zou dan ook pleiten voor mijn bewering, dat men dit gelaat toch niet bepaald misdadig kan noemen.”

„Beste Charly,” ging Raffles voort, toen zijn vriend zweeg, „in de eerste plaats heb ik niet

gezegd, dat ik dit gelaat misdadig vind, ik heb alleen beweerd, dat de vrouw, die hier gefotografeerd is, even goed een oplichtster zou kunnen zijn als een tooneelspeelster, maar je hebt me niet laten uitspreken, anders had ik aan mijn eerste bewering nog iets toegevoegd en wel dit:

„Lavater, die, zooals uit het aangehaalde blijkt, altijd de noodige voorzichtigheid aanbeveelt bij het beoordeelen van het menschelijk gelaat, is niettemin zeer positief op één bijzonder punt en dat is dit:”

Raffles sloeg het boek open op een punt, waar hij zijn wijsvinger tusschen gelegd had en las nu datgene voor, waarop hij zijn vriend wilde wijzen.

„Lavater zegt het volgende: Moeten wij op alle punten dus de noodige voorzichtigheid bij onze beoordeeling betrachten, dit staat vast, dat men steeds zeer op zijn hoede moet zijn voor personen, wier wenkbrauwen op den neuswortel in elkaar zijn gegroeid.”

Raffles klapte het boek dicht en zei:

„Kijk nu dat portret nog eens goed aan. Het was het eerste dat mij opviel. De overigens zeer goed gevormde wenkbrauwen vormen als het ware één lijn en ik begrijp niet, dat Miss Evelin Bonn als tooneelspeelster er niet zorg voor draagt, dat dat gebrek onzichtbaar wordt. Het is een klein kunstje.”

„Ja, dat begrijp ik ook niet,” zei Brand. „Overigens vind ik toch, dat het wel een aantrekkelijk gelaat is, vind je zelf ook niet, Edward?”

„Gaat nog al, gaat nog al, Charly,” meende Raffles. „Ik vind het tamelijk onbeduidend. Er zit niet veel karakteristieks in. Dat zou ik je kunnen bewijzen.”

„Op hoe 'n manier dan?” vroeg Brand.

„Dat zal ik je direct laten zien,” zei Raffles, terwijl hij weer zijn werkkamer binnenging om het boek weg te bergen.

En passant nam hij een paar fleschjes met kleurwater voor oogen en huid mede, benevens een blonde krullende pruik.

Dit laatste zag Brand niet, die zich aanstonds weer in zijn lectuur had verdiept.

Het duurde eenigen tijd voor Raffles er in geslaagd was het boek weer naar zijn genoegen op te bergen. Het was doodstil in de kamer, het was alsof er niemand vertoefde. Maar dit was wèl het geval. Raffles was in zijn kamer voor den spiegel gaan zitten en druk aan den gang gegaan met kleurwatertjes en blonde pruik.

Brand echter was zóó verdiept in een interessant artikel, dat hij dit alles niet opmerkte en ijverig bleef doorlezen.

Plotseling echter hoorde hij iemand de kamer binnentreden en een vrouwenstem zeggen:

„Heb ik het genoeg mijnheer Brand voor me te zien?”

Brand keek om en een uitroep van verrassing en verwondering kwam hem over de lippen.

Vóór hem stond Miss Evelin Bonn, alsof zij zoo uit het tijdschrift was weggelopen.

Onwillekeurig richtte Brand de oogen naar de plek, waar hij het blad het laatst had gezien, maar daar was het niet meer. Het kon daar ook niet zijn, want Raffles had het, toen hij het vertrek verliet, medegenomen en het portret had hem tot model gediend bij zijn arbeid, die niet langer dan vijf minuten had geduurd.

Toen hij voldoende genoten had van de verbazing van zijn vriend, trok hij met één ruk de blonde pruik af en zijn zijden overhemd, dat hij van zijn schouders had laten zakken, op, waarna hij het lange zwartzijden kleed, dat hij om zijn slanke gestalte had gedrapeerd, benevens de parelen oorhangers uit zijn ooren verwijderde. Toen wreef hij met een badhanddoek even over zijn voorhoofd en wangen en was nu weer volkomen Raffles, met zijn energiek, krachtig en vooral mannelijk gelaat.

Brand stond nog steeds sprakeloos en met open mond zijn vriend aan te kijken. Zelfs voor hem, die toch waarlijk wel het een en ander van de vermommingskunst van Raffles afwist, wat dit staaltje toch wel buiten gewoon sterk geweest.

Raffles lachte eens vroolijk en het tijdschrift naar Brand toewerpend, dat deze handig opving, zei hij:

„Zie je nu wel Charly, dat dat gelaat niets kenmerkends heeft?! Het heeft me niet de minste moeite gekost het getrouw te imiteeren. Ik moest alleen maar denken om den dunnen neuswortel, die in elkaar gegroeide wenkbrauwen en aan de iets te gevulde vierkante kin.

„Het is voor mij alweer een bewijs hoe gemakkelijk het is de menschen door gelaatsverandering op een dwaalspoor te brengen.”

„Ja, maar zoo knap als jij het ook doet,” meende Brand in het midden te moeten brengen.

„Dank je voor je compliment Charly,” zei Raffles lachend, „omdat jij het zegt geloof ik het direct. Ik voel me intusschen buitengewoon veilig met dit hulpmiddel altijd bij me.

„A propos, met al die gekheid zouden we haast vergeten, dat het tijd is voor de Windsor Club. Zooals je weet heb ik Lord Turkington beloofd bij hem te komen, na het diner. Ik blijf bij hem logeeren, want morgen wil hij mijn cordeel weten over de nieuwe auto die hij gekocht heeft. Een Rolls Royce! En omdat ik er ook een van dat fabrikaat heb, wil hij hooren hoe ik over de zijne denk. Kleed je je nu aan en ga je met me mee?”

Dienzelfden avond bevond Raffles zich bij zijn nieuwen vriend, Lord Richard Turkington, met wien hij zeer intiem was geworden door zijn avontuur in Indië.¹⁾

Nauwelijks had de jonge Lord hem begroet, of deze toonde hem reeds het portret van Miss Evelin Bonn, dat ook in de dagbladen was opgenomen.

„Dat is de mooiste vrouw,” riep Lord Turkington uit, „die ik ooit heb gezien. Ik zou dolgraag kennis met haar willen maken.”

„Een gevaarlijk vuur, waaraan gij u zoudt kunnen branden,” antwoordde Raffles, „voor zulk een vrouw geraakt men niet in vervoe-ring. Die bekijkt men zooals men een mooi costume of een briljant beziet.

„Dergelijke vrouwen kunnen den man, dien zij in haar netten vangen, het leven kosten en ik vind, dat het leven van elken man, zelfs dat van den eenvoudigsten werkman, meer waarde heeft dan dat van een vrouw, die door het toeval met groote schoonheid is bedeed.”

„Kom, kom,” antwoordde Lord Turkington, „gij schijnt, sinds gij in Indië zijt geweest, een vrouwenhater te zijn geworden.”

„Geenszins,” sprak Lord Lister met een smartelijken trek om den mond, „ik acht en vereer elke vrouw, die een goed karakter heeft. Maar ik veracht degenen, die, alleen omdat zij een schoon uiterlijk hebben, denken, dat de mannen geschapen zijn om schatten voor haar te verdienen, opdat haar schoonheid in een geschikte omlijsting geplaatst kan worden.

„Dergelijke schepsels zijn nutteloos in de wereld. Even nutteloos als een schoone, maar giftige bloem.”

„Zijt gij een vijand van elke schoonheid?”

¹⁾ Zie afl. 540: „Het Indische Raadsel”.

Het schoone heeft ook een doel,” merkte lord Turkington aan.

„Zeker,” antwoordde Raffles, „maar niet de schoonheid van den vorm, wel de innerlijke schoonheid.

„Ik blijf bij mijn meening, Dick! En daarom waarschuw ik je als oudere vriend. Blijf deze schoone vrouw ver uit den weg, want je zoudt anders je ondergang te gemoet gaan.”

„Het is merkwaardig,” sprak Lord Turkington, „reeds een uur lang, sinds ik het portret in de courant heb gezien, zie ik het beeld van deze vrouw onophoudelijk voor oogen. Ik heb reeds een brief geschreven aan het adres van Miss Evelin Bonn, dat in de courant vermeld stond, waarin ik haar vroeg, wanneer mijn bezoek haar aangenaam zou zijn.”

Raffles stak een cigarette aan en staarde de blauwe rookwolkjes na, terwijl hij sprak:

„Het is ten slotte ook eigenlijk hetzelfde, op welke wijze men zich voorbereidt op de eeuwigheid. De eene doet het door spel, de andere door alcohol, een derde door de vrouw, weer anderen door zorgen en arbeid. Het slot is toch altijd hetzelfde. Wij moeten maar bedenken, dat er op een goeden dag een eind aan komt.

„Het voornaamste voor een mensch is, dat hij op zoo weinig mogelijk onbeschreven bladen in zijn levensboek heeft terug te zien.”

Lord Turkington lachte:

„Sinds gij uit Indië zijt teruggekeerd, zijt gij een filosoof geworden, Edward.”

„Op het oogenblik stel ik het allermee- ste belang in je nieuwe auto,” antwoordde Raffles, een ander onderwerp aanroerend.

„Ja,” knikte Lord Turkington, „ik zou bijna het doel van je bezoek vergeten. Kom, laat ons eerst de auto eens gaan bekijken.”

De DUBEC No. 4 in roode verpakking
bestaan reeds 40 jaar.
De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een uitdaging tot een duel.

In het weelderige boudoir van een villa, waarvan de tuin grensde aan Kensington park, lag Miss Evelin Bonn op een met een ijsbeer-vel bedekte divan, gehuld in een wonderlijk Japansch morgenkleed. Zij keek met half gesloten oogen naar een ouden man, die voor haar op een lage tabouret zat en die met half-luide stem den inhoud voorlas van verschillende brieven, die met de ochtendpost waren gekomen.

Er lag een stapeltje brieven van allerlei formaat en kleur op den grond naast hem en hij scheen er de couverts, waarop een of ander adellijk embleem was gegraveerd uitgezocht te hebben.

De brief waaraan hij bezig was, droeg een goud Markiezenkroontje „en relief” en was afkomstig van Lord Turkington. De man had reeds het grootste gedeelte van den brief voorgelezen en besloot nu aldus:

Zoals ik U te kennen gaf, mylady, ben ik, ofschoon uw groote schoonheid mij daartoe aanleiding gaf, met de oprechtste en eerbiedigste gevoelens jegens U beziel. Niets zou mij liever zijn, dan ten spoedigste kennis met U te mogen maken. Ik hoop, dat mijn woord als edelman U genoeg vertrouwen in mij zal doen stellen, dat ik in deze niet tevergeefs een beroep op U heb gedaan.

Met mijn respectueuse gevoelens van genegenheid en oprechte hoogachting ben ik van U de onderdanige dienaar en verder

LORD RICHARD TURKINGTON.

De oude wachtte even en keek de jonge vrouw, die voor hem lag, eenige minuten aan.

„Wie is dat?” vroeg de diva eindelijk, terwijl zij geeuwde, en met een ongeduldige beweging de zwartzijden kimono, die van een dunne, uiterst doorschijnende stof was gemaakt en waaronder hare blanke, welgevormde ledematen zich duidelijk afteekenden, recht trok, doordat zij een andere houding had aangenomen, haar eene been daaronder uit te voorschijn was gekomen. „Wie is dat?”

„Een der rijkste en voornaamste Peers van geheel Engeland,” antwoordde de oude. „Ik geloof, dat wij niet noodig hebben, de andere

brieven te openen. Lord Turkington weegt op tegen de geheele verdere correspondentie. Het is mijns inziens de moeite waard om kennis met hem te maken.”

„Goed, schrijf hem dan,” zei Miss Evelin.

De oude man stond op en vroeg:

„Wanneer wil je hem ontvangen?”

„Vanavond, zeven uur, dineeren.”

Na dit op een gemelijken toon gezegd te hebben, verwijderde de man zich, waarna Miss Evelin opstond. Zij liet de soepele kimono van haar blanke leden glijden en begaf zich, naar haar kamenier te hebben gebeld, naar haar badkamer, die aan haar boudoir grensde.

Een uur daarna kwam haar auto voor, een prachtige limousine, donkerblauw gelakt en met een chauffeur in beige livrei achter het stuurrad. Miss Evelin liet zich elken ochtend een uur in het park rondrijden, om zich op Rotten Row in Hyde Park en in Kensington Park te laten bewonderen, waarna zij zich naar de city liet brengen om daar in Holborn, New Oxfordstreet, Farringdon Road en andere voorname straten te gaan winkelen. Het was duidelijk, dat Miss Evelin Bonn over ruime geldmiddelen beschikte.

Toen Lord Turkington en Raffles in den namiddag van dienzelfden dag van hun auto-tocht terugkeerden, vond eerstgenoemde een blauwgetint couvert van groot formaat op zijn schrijftafel liggen.

Het was het antwoord van Miss Evelin Bonn, meldende dat zij hem des avonds om zeven uur aan het diner ten haren huize verwachtte.

De jonge edelman las den brief en daar hij een verklaring tegenover zijn nieuwen vriend wilde vermijden, deelde hij dezen niets van den inhoud van het schrijven mee. Hij stak den brief in zijn borstzak en ging met Raffles mee om te lunchen in de Windsor-club, waarvan zij beiden lid waren.

Toen zij later afscheid van elkaar namen, vroeg Raffles:

„Zie ik je van avond nog?”

„Wij kunnen elkaar hier weer ontmoeten, daar ik na de opera hier terugkom”, luidde het antwoord.

Kort daarop ging Lord Lister heen.

Des avonds ging de Groote Onbekende nu met zijn secretaris naar de Windsor-club en ook daar liep thans het gesprek over den

schoonheidswedstrijd van „The illustrated London News.” Bijna alle leden der Club bleken vurige bewonderaars te zijn van Miss Evelin Bonn.

Alleen Raffles maakte hierop een uitzondering.

Toen Lord Turkington tegen middernacht in de Club verscheen, bemerkte Lord Lister aan de bloes op het gelaat van den jongen Lord en aan diens schitterende oogen, dat deze iets aangenaams moest zijn overkomen.

Hij zou niet lang in onzekerheid blijven.

Geen enkele verliefde kan het geheim, dat hem gelukkig maakt, lang voor zich houden.

Hij moet zijn hart tegen iemand uitstorten.

Voor Lord Turkington was Raffles de vertrouwde, met wien hij zich naar een zijvertrek begaf, waar hij hem vertelde, dat hij den avond had doorgebracht in gezelschap van Evelin Bonn en dat zij een diepen, onuitwischbaren indruk op hem had gemaakt.

„Ik ben stellig van plan met haar te trouwen,” eindigde hij zijn verhaal.

In plaats van te antwoorden haalde zijn vriend een voortreffelijk bewerkte Browning-revolver uit zijn zak te voorschijn en toonde hem dit wapen.

„Wat moet ik daarmee doen?” vroeg Lord Turkington.

„Dit is mijn antwoord op je biecht,” zei Raffles ernstig. „Denk daaraan, als je naar aanleiding van deze kennismaking een dergelijk wapen ter hand neemt. Je bevindt je op gevaarlijk terrein.”

„Gij zijt een pessimist,” antwoordde de jonge Peer lachend. „Kom, ik wil de verovering, welke ik hedenavond heb gemaakt, met de beste champagne, die wij in de Club kunnen krijgen, vieren.”

De Groote Onbekende gevoelde echter geen lust deel te nemen aan de nu volgende drinkpartij, maar verliet het Clubgebouw en ging met Brand naar huis.

Hij gevoelde oprechte vriendschap voor den jongen Lord en het speet hem, dat deze zich door de bekoorlijkheden der tooneelspeelster had laten verleiden.

Lord Lister kende de vrouwen voldoende om te begrijpen, wat van een dergelijk wuft weelderig persoontje te verwachten was.

En toen wist hij nog niets af van de misdadigheid, die dit schepsel zonder hart bezat, ofschoon hij daarvan reeds bij het beschouwen van haar portret een vermoeden had gehad.

Verscheidene dagen waren verlopen, toen Raffles op een wandeling een ander lid der Club ontmoette, die naar hem toekwam en hem aansprak met de woorden:

„Hebt gij het laatste nieuwtje al gehoord?”

Raffles haalde de schouders op en gaf zijn onwetendheid te kennen.

De ander, een jonge, Schotsche graaf, vervolgde:

„Graaf Heresford en Lord Richard Turkington zijn mededingers geworden. Als ik mij niet heel erg vergis, is een duel tusschen die twee onvermijdelijk.”

„Mededingers? In hoeverre?” vroeg Lord Lister.

„Herinnert ge u de bekroonde schoonheid, Miss Evelin Bonn?”

John Raffles knikte. Hij vermoedde reeds een onheil.

„Wel, deze dame heeft de beide Lords dagen achtereen bij zich ontvangen. Beiden zweren, dat zij door haar worden bemind.”

Raffles moest lachen in weerwil van zijn bezorgdheid en zei:

„Lord Heresford is een oude, grijze man, dan heeft Lord Turkington meer kans.”

„Dat is de vraag,” antwoordde de jonge Schot. „Lord Heresford bezit ongetwijfeld een grooter vermogen dan Lord Turkington. Wie weet, of in dit geval ook niet het geld het meeste gewicht in de schaal legt, waar het de gunst van de schoone Miss Evelin Bonn betreft.”

„Dat zou een geluk zijn voor Lord Turkington,” meende Raffles.

Beide heeren wisselden nog eenige woorden, waarna Raffles zich naar Lord Richard Turkington begaf.

„Het is goed, dat gij komt,” riep deze hem reeds in de hall toe, „ik wilde mijn bediende juist naar u toezenden. Ik heb een secondant nodig.”

Raffles floot zachtjes.

„Ik heb reeds gehoord, dat er een duel zou plaats hebben tusschen u en Graaf Heresford. Denkt gij het niet nog te kunnen vermijden?”

„Neen!” luidde het antwoord van Lord Turkington, „die man veroorloofde zich vandaag een afbrekende kritiek over mij in de Club en snoefde er op, de verloofde van Miss Evelin Bonn te zijn!”

„En hoe gedraagt Miss Bonn zich?” vroeg Raffles.

„Zij denkt niet aan een dergelijke verbinding. De oude graaf is een gek. Ik heb hem naar aanleiding van zijn uitlating een beleediging toegevoegd, die hij met gelijke munt betaalde.

„Een duel is dus onvermijdelijk. Ik bid u, ga graaf Heresford opzoeken, om al het noodige met hem te regelen. Ik laat de keus der wapens aan hem over.”

John Raffles zag in, dat volgens de strenge etikette, die in de adellijke kringen heerschte, een andere uitweg onmogelijk was en een duel dus onvermijdelijk.

Een uur later trad de Groote Onbekende de woning van graaf Heresford binnen en werd

door den bediende in de studeerkamer van den graaf gebracht.

Na een beleefde begroeting zei Raffles:

„Ik veronderstel, dat gij weet, voor welke kiesche aangelegenheid ik bij u kom.”

„Ja,” antwoordde de graaf, „gij zijt de vriend van Lord Richard Turkington en gij wenscht van mij te vernemen, wie mijn secondant is, omdat gij het noodige voor het tweegevecht wenscht te regelen.”

Lord Lister boog toestemmend.

„Ik heb,” vervolgde de graaf, „nog geen keus gedaan. Gij staat mij daarom zeker toe, dat ik u eenige regelen meegeef voor mijn vriend baron Van den Velde.”

Hij nam daarop aan de schrijftafel plaats en begon den brief te schrijven.

Op dit oogenblik werd aan de deur geklopt en de kamerdienaar van den graaf trad binnen.

Op een zilveren blad bood hij zijn meester een blauw getint couvert aan en de oogen van den ouden man straalden van vreugde, toen hij het aannam.

„Gij verontschuldigt een oogenblik?” vroeg hij aan Raffles.

Hij opende het couvert en nam er een brief uit, benevens een enveloppe voor het antwoord.

Hij las verscheidene minuten lang.

Hierop nam hij schrijfpapier, schreef daarop eenige regels, vouwde het papier samen en stak het als antwoord in het meegezonden couvert.

Haastig bevochtigde hij het met de tong, sloot het en belde den bediende.

Toen deze binnentrad, zei hij:

„Laat Hobson dadelijk op de fiets — —” verder kwam hij niet. Zijn gelaat werd vaalbleek, hij hijgde naar adem en greep naar de leuning van een stoel, om zich staande te houden.

Raffles zag dit en schoot toe om den ouden graaf te ondersteunen. De kamerdienaar kwam hem te hulp en samen legden zij den ouden man op den divan.

Raffles stuurde den man weg om hulp te halen en bleef intusschen het gelaat van den graaf gade slaan.

Na enkele seconden kwam deze wat bij en keek met een meewarig lachje naar zijn bezoeker.

„Het spijt... me... dat ik U zooveel... overlast...” hikkelde hij, maar zweeg, toen Raffles een afwerend gebaar maakte.

Daar de Groote Onbekende onder zijn vele andere bekwaamheden ook geruimen tijd de geneeskunde had bestudeerd en zijn graad gehaald, zag hij onmiddellijk in, dat de oude man ernstig ongesteld was geworden.

Hij schrok toen hij het vertrokken gelaat van den ouden graaf bestudeerde en zei, toen de kamerdienaar met den butler terug kwam:

„Gauw, laat onmiddellijk den dichtstbijwonenden dokter halen. Haast U!”

De bediende ijlde weg en reeds een paar minuten later stond de dokter van den graaf, die in de buurt woonde, aan diens legerstede.

Een kort onderzoek volgde en toen dit was afgelopen schudde de dokter het hoofd en sprak:

„Hartverlamming! Hij is dood!”

Raffles, die het ergste reeds vreesde, was gedurende het onderzoek naar de schrijftafel gegaan en had den brief met het lichtblauwe couvert ongemerkt bij zich gestoken.

Spoedig daarop verliet hij met den dokter de woning.

De brief met het antwoord van den graaf, waarnaar hij eveneens informeerde, was intusschen reeds bezorgd, zoodat het den Grooten Onbekende niet gelukte, daarvan inzage te nemen.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

DERDE HOOFDSTUK.

Een lachende erfgename.

De opeenvolging van gebeurtenissen, in het vorige hoofdstuk verhaald, was zóó snel geschied, dat Raffles, toen hij thuis kwam, even kalm moest nadenken, om zijn gedachten te verzamelen.

Hij was natuurlijk ten zeerste getroffen door den dood van Graaf Heresford, bij wiens onverwacht sterven hij tegenwoordig was geweest. Weliswaar was de graaf een oude man, maar het kwam hem voor, dat de graaf zich nog in een tamelijk goede gezondheid verheugde, zoodat hij nog lange jaren had kunnen leven. Natuurlijk, wanneer een hartverlamming intreedt, moet zelfs het sterkste gestel het afleggen, maar Raffles geloofde niet aan een hartverlamming. Diep in zijn hart dacht hij aan iets anders, maar dat was zóó afschuwelijk, zóó monsterachtig, dat hij er bijna niet aan durfde denken en daarom wilde hij er eerst nog eens diep over nadenken, vóór hij er met iemand over sprak.

Hetgeen zijn denkbeeld vooral zoo afschuwelijk maakte, was, dat hij het in verband moest brengen met het voorgenomen duel tusschen de twee Lords en wat daarvan de aanleiding was geweest. Hij rilde toen hij er aan dacht en bleef geruimen tijd in zijn studeervertrek, in een diepen armstoel gedoken, zitten.

Eindelijk echter scheen het dat zijn denkbeelden vaster vormen aannamen, hij stond uit zijn stoel op, stak een cigarette aan en stapte het vertrek een paar maal op en neer.

„Zoo aan het ijsbeeren“, hoorde hij op eens een bekende stem zeggen en opkijkend, zag hij, dat zijn vriend en secretaris Brand het vertrek was binnengetreden.

„Ja Charly, om je de waarheid te zeggen, heb ik geen rust of duur. Ik ben blij dat je thuis bent gekomen, want ik brand van verlangen om eens met iemand te praten over een kwestie, die op het oogenblik al mijn aandacht in beslag neemt. Luister: Of neen,“ zoo viel hij zich zelf in de rede, „lees eerst dezen brief eens en zeg mij wat je daar van denkt.“

Hij nam de blauw getinte enveloppe, die hij van de schrijftafel van Graaf Heresford had genomen en waarin de door dezen ontvangen brief stak, uit zijn portefeuille en overhandigde die aan zijn vriend.

Terwijl Brand las keek hij met gespannen aandacht naar diens gelaat.

Maar hij ontdekte daarop niet de uitdrukking, die hij had verwacht.

„Geef mij den brief terug. Ik zie wel, dat je er niets bijzonders aan ontdekt,“ zei Raffles op eenigszins ongeduldigen toon.

Zijn vriend keek hem verbaasd aan.

Wat bedoelde Raffles met deze vreemde opmerking!

„Ik begrijp je niet“, antwoordde de secretaris daarom op onthutsten toon, „die brief zegt immers niets“.

„Luister dan eens naar mij“, hernam Lord Lister, den brief ter hand nemend. „Ik zal je hem woord voor woord nogeens langzaam voorlezen.“

„My dear Viscount!

Ik ontvang hedenmiddag van uw notaris het afschrift van uw testament, zoodanig opgesteld, als papa het met u heeft besproken. Daarom zal ik dan ook mijn gegeven woord gestand doen en geef u vrijheid onze verloving bekend te maken. Zend mij onmiddellijk antwoord wanneer ik u heden mag verwachten, opdat ik ervoor kan zorgen, thuis te zijn.

Gebruik voor uw antwoord bijgaand couvert, opdat ik bij de vele stukken, die de post bezorgt, uw brief dadelijk herken.

In het vooruitzicht van een genoeglijken avond

ben ik als steeds de uwe

EVELIN BONN.“

Raffles had ieder woord, zonder een lettergreep te verwaarloozen, gelezen.

Peinzend keek hij nu naar den brief, die naar een onbekend parfum rook.

„Ik weet niet, wat je bedoelt“, zei Brand, „vindt je iets vreemds in dit schrijven?“

De groote onbekende borg den brief zoo zorgvuldig in zijn portefeuille, alsof het een banknoot van hooge waarde was en zei toen:

„Ja zeker, beste jongen, die brief vertelt mij zeer vreemde dingen. Kom, ik zal je eens vertellen, welke tragedie daaraan verbonden is“.

Hij stak een versche cigarette aan en ging op zijn gemak in de fauteuil bij den haard zitten, terwijl zijn secretaris tegenover hem plaats nam.

„Ik bevond mij twee uur geleden,“ zoo be-

gon hij, „als secondant van Lord Turkington bij Graaf Heresford. Het was een onaangename boodschap voor mij, omdat ik zooals je weet, een tegenstander ben van duels.

„De graaf was juist van plan, een brief aan zijn secondant te schrijven, met wien ik de zaak verder zou kunnen regelen, toen een bediende hem een brief bracht. Hetzelfde schrijven, dat ik je zoeven voorlas.

„De graaf opende den brief in mijn tegenwoordigheid, las hem en schreef een antwoord, dat hij den bediende overhandigde met de woorden: „Haast u. . . .“

Hij kwam niet verder, want hij zonk in mijn armen en was tien minuten later een lijk.

Enkele oogenblikken later was reeds een dokter aanwezig, doch ook deze kon slechts den dood constateeren. Zijn diagnose luidde: hartverlamming“.

Raffles zweeg, blies een paar rookwolkjes uit zijn cigarette om zich heen en staarde nadenkend in het haardvuur.

Brand draaide zenuwachtig met zijn duimen.

„Ik weet werkelijk niet,“ zei hij, toen Raffles bleef zwijgen, „welk merkwaardigs daarin steekt. Waarschijnlijk heeft de graaf uit vreugde over zijn bevoorrechting een beroerte gekregen. Ik herinner mij, weleens over dergelijke gevallen gelezen te hebben“.

„Wat je daar zegt,“ hernam Raffles, „klinkt heel waarschijnlijk, Charly. Maar mijn zoogenaamd detective- of misdadigersinstinct zegt mij, dat de oorzaak van den dood van den graaf niet een natuurlijke is, doch dat hier een misdaad aan ten grondslag ligt. Ik denk, dat de zaak zich aldus heeft toegedragen:

„Miss Evelin Bonn heeft eenige uren van te voren van den notaris van den Peer een afschrift van het testament gekregen, waarbij de graaf haar tot zijn eenige erfgename benoemt. Onmiddellijk daarna sterft de erflater, als het ware op bevel.

„Hier ligt immers het vermoeden voor de hand, dat de dood geen natuurlijke oorzaak heeft gehad“.

„Jij hadt beslist detective moeten worden“, riep Brand vol bewondering uit.

Zijn vriend lachte en hernam:

„Ik zei je vroeger al eens, dat ik, om detective te zijn, slechts een vierde gedeelte nodig zou hebben van het verstand, dat vereischt wordt voor het beroep, dat ik heb gekozen“.

Op dit oogenblik trad Gaston, de oude kamerdienaar van Raffles binnen en meldde: „Lord Richard Turkington“.

De Lord trad de kamer binnen en zonder de gewone begroetingswoorden te uiten, riep hij:

„Ik kom zoo juist van de club en vernam daar den dood van mijn medeminnaar. Hoe

heeft zich dat toegedragen? Weet ge me iets naders mede te deelen?“

„Een hartverlamming, Lord Turkington. Ik was toevallig persoonlijk tegenwoordig, toen de dokter het lijk onderzocht en de doodsoorzaak vaststelde. Een eigenaardige geschiedenis“ . . . .

Na een korte pauze vervolgde Raffles:

„Wilt je mij een genoegen doen, Dick?“

„Gaarne,“ antwoordde de jonge lord, „waarmee kan ik u van dienst zijn?“

„Rijd dadelijk met mij naar miss Evelin Bonn en stel mij aan haar voor“.

Lord Turkington keek den grooten onbekende eenige oogenblikken aan met een blik, die argwaan verried, maar spoedig schudde hij de gedachten, die in zijn hersens opkwamen, van zich af.

„Ik weet weliswaar niet“, zei hij, „wat gij met dit verzoek beoogt, maar ik ben gaarne bereid, aan uw verlangen te voldoen.

Daar ik zelf van plan was, miss Bonn nu te gaan bezoeken, verzoek ik u, mij te vergezellen.“

Eenige minuten later hadden de beide heeren in de auto van Lord Turkington, die was blijven wachten, plaatsgenomen.

„Wilt gij mij niet mededeelen, wat u er toe brengt, mijn — naar ik hoop — aanstaande verloofde te gaan opzoeken?“ vroeg de Lord na een pauze.

Raffles antwoordde op ernstigen toon:

„Alleen mijn vriendschap voor jou, Dick. Ik hoop, dat je aan mijn oprechte belangstelling niet twijfelt“.

Inplaats van te antwoorden, drukte Lord Turkington zijn hand. Na eenig stilzwijgen sprak de jonge edelman:

„Ik neem aan, dat de oorzaak van uw bezorgdheid voor mijn persoon daarin ligt, dat gij bang zijt, mij een zoogenaamde domheid te zien begaan. Maar ik zweer u, dat geen mensch, zelfs gij, aan wien ik zoo oneindig veel te danken heb, mij van mijn plan kan afbrengen om Miss Bonn tot mijn vrouw te maken.“

„Je vergist je,“ antwoordde Raffles, „als je meent, dat ik van plan ben, mij tusschen jou en Miss Evelin Bonn te plaatsen. Neen. Ik ben er alleen op gesteld om de dame, waarmee je dweept, persoonlijk te leeren kennen.“

Zij hadden intusschen de woning der diva bereikt en werden dadelijk toegelaten.

Zooals Lord Lister had verwacht, wist Miss Evelin Bonn nog niets van den dood van den graaf.

Met de elegance en beminnelijkheid van een dame der groote wereld ontving zij de heeren en betoonde zich vooral tegenover Raffles, die haar als Lord Randolph werd voorgesteld, buitengewoon innemend.

Zij droeg een geraffineerd toilet, waarin haar schoonheid voortreffelijk uitkwam, iets dat zelfs Raffles bij zich zelf moest bekennen. De japon, die zij droeg was van een fraai donker groen, waarop een kraag van echten Brusselschen kant was bevestigd. In haar rood-blond haar droeg zij een grooten schildpad-den kam, waaraan vijf groote parels waren bevestigd. De hals van haar japon was niet diep, maar breed uitgesneden, zoodat haar fraaie nek in al zijn smetteloozen schoonheid goed uitkwam.

Uit weloverdachte eenvoud, die natuurlijk kunstmatig was, daar zij een zeer weelderig leven leidde, droeg zij geen enkel sieraad, behalve een enkelen ring met een groote briljant aan den voorvinger van haar linkerhand.

Raffles, die de gewoonte had om een persoon met half gesloten oogen op te nemen en er daarbij schijnbaar onverschillig uit te zien, ontdekte dat de jonge vrouw hem meermalen met scherpe blikken aankeek.

Ondanks het levendige gesprek, dat zij, naar het scheen, met Lord Turkington voerde, gleed steeds weer een loerende blik naar Raffles, die zich echter hield, alsof hij daarvan niets merkte.

Toen Miss Evelin Bonn dan ook eindelijk merkte, dat Lord Randolph zich in niets onderscheidde van de meeste edellieden, ja, deze zelfs in onbeduidendheid naar den kroon stak, bemoeide zij zich niet meer met hem, maar wijdde zich geheel aan Lord Turkington, die zich geheel voor haar innam.

In een hoek van het boudoir stond een schrijftafeltje, en daar had Raffles eindelijk dat ontdekt, wat hij zocht, nl. het blauwe couvert, dat de graaf Van Heresford had gebruikt om zijn antwoord te verzenden. Maar alleen het couvert lag op het schrijfblad. De brief was er niet meer in.

Het was voor Raffles een kleinigheid om in den loop van het gesprek tusschen Miss Evelin Bonn en Lord Turkington op te staan en, zonder dat het werd opgemerkt, de schrijftafel te naderen. Hij deed alsof hij veel belang stelde in de schilderijen aan den wand en in de verschillende kunstschaten, die in het vertrek stonden verspreid, zoodat zijn handelwijze voor de beide anderen niets vreemds had. Toen hij de schrijftafel genaderd was boog hij zich over een Rococo-miniatuurje in kostbaar, gouden lijstje en liet aldus even zijn hand op de lessenaar rusten. Het volgende oogenblik bevond zich het couvert in zijn binnenzak en zette hij zijn rondwandeling door het vertrek voort.

Daarop mengde hij zich terloops in het gesprek van het tweetal en begon met de gastvrouw te redeneeren over haar vroeger verblijf

in Parijs, waar zij tot voor eenige maanden had gewoond.

Hij bemerkte aan het beantwoorden zijner vragen, dat zij niet bijzonder geestig of verstandig was.

Midden in het gesprek trad plotseling een man van ongeveer zestigjarigen leeftijd het vertrek binnen.

Lord Turkington stelde hem voor als Mr. Lodewijk Bonn, de vader der schoone actrice.

„Pardon, heeren,” zei de oude man, „ik kom met een treurige tijding voor mijn dochter. Zoo even hoorde ik van een bekende, dat Graaf Heresford plotseling aan hartverlamming is overleden.”

„Wat?” riep Miss Bonn uit, „is Graaf Heresford dood?”

„Ja,” antwoordde haar vader, „ik nam, nadat ik het bericht had gehoord, een auto en begaf mij naar de woning van den graaf, waar men mij hetzelfde meedeelde.”

„Maar dat is onmogelijk,” riep Miss Bonn uit. „Een paar uur vóór zijn verloving met mij sterft hij? O, mijn God, hoe vreeselijk!”

Lord Turkington was bij deze woorden opgesprongen.

„Hadt gij werkelijk het plan, Miss Evelin, om u met den graaf Van Heresford te verloven?”

Met fonkelende oogen keek hij Biss Bonn aan.

„Het was de vurige wensch van mijn vader,” antwoordde zij op zachten toon, „ik deed het om hem. Gij zult toch niet gelooven, dat ik een man van dien leeftijd zou kunnen beminnen?”

Zij zag hem aan met een blik, die Lord Turkington door de ziel sneed en drukte zijn hand.

Galant boog hij zich er over heen en kuste haar vingertoppen.

Nu mengde zich de heer Bonn in het gesprek en zei:

„Je hebt immers nog antwoord gehad van Graaf Heresford, dat hij je hedenavond wilde bezoeken.”

„Ja,” antwoordde Miss Bonn, „hij schreef mij, dat hij om zes uur bij mij zou zijn en nu — o God, het is vreeselijk!”

„Toch ben ik dankbaar, dat het noodlot mij heeft behoed voor een huwelijk, zooals mijn vader dat wenschte!” voegde zij er op zachten toon aan toe.

De oude man was naar de schrijftafel gegaan en vroeg:

„Laat mij even den brief lezen, dien de graaf je heeft geschreven?”

Miss Bonn ging naar hem toe en kwam naast hem staan.

„Ik heb den brief weggesloten,” fluisterde zij, „maar — —” Zij zweeg plotseling en Raffles zag, hoe haar hand zoekend over de schrijftafel gleed.

Na eenige oogenblikken sprak zij op nog zachteren toon tot haar vader, wat echter niet wegnam, dat Lord Lister het duidelijk kon verstaan:

„Waar is het blauwe couvert? Heb jij het weggenomen?”

„Neen,” antwoordde de man, eveneens met gesmoorde stem.

Miss Bonn wierp een snellen blik op haar gasten, die blijkbaar in druk gesprek waren met elkaar.

Dit scheen haar gerust te stellen en Raffles hoorde haar zeggen:

„Mon Dieu, waar kan dat blauwe couvert gebleven zijn? Het moet gevonden worden. Jij weet — — —”

„Sst,” fluisterde de oude, „ga nu naar je vrienden, ik zal zoeken. Heb je het stellig hier neergelegd?”

„Ja. Ik liet het op mijn schrijftafel liggen, in mijn haast vergat ik het weg te sluiten.”

„Stommeling!” beet de oude haar toe.

„Mag ik de heeren verzoeken, met mij de thee te gebruiken in de serre?” vroeg Miss Bonn aan haar gasten.

Met een buiging stemden beiden toe en eenige oogenblikken later zaten zij aan de rijkgedekte tafel in druk gesprek.

Eerst een kwartier later trad de oude Bonn binnen.

Raffles, die hem met scherpen blik aankeek, bemerkte, dat hij zeer opgewonden en zenuwachtig was. De Groote Onbekende vermoedde de oorzaak. De oude had het blauwe couvert niet gevonden.

„Neemt mij niet kwalijk,” zei de oude man, „als ik uw gesprek moet storen. Ik zou mijn dochter graag even alleen spreken.”

„Verontschuldigd u niet,” antwoordden beide heeren.

Een paar minuten slechts bleef de gastvrouw weg en toen zij weer binnen kwam had zij haar liefalligsten glimlach.

Niemand zou hebben vermoed, dat zij nog kort geleden, bevend van angst, met verwrongen gelaat voor haar schrijftafeltje had gestaan, alle kastjes en laden had opengetrokken en, toen het blauwe couvert niet werd gevonden, het kostbare meubeltje van den muur rukte, de kleeden optilde en zocht, alsof het een voorwerp van groote waarde was, dat teruggevonden moest worden.

Ook had niemand gehoord, dat de actrice en de man, die zich haar vader noemde, als twee menschen uit de heffe des volks elkaar met de gemeenste woorden hadden uitgesproken. Want ofschoon beiden woedend waren, droegen zij er toch zorg voor, dat zij met gesmoorde stem spraken. Maar met dat al was het blauwe couvert, dat verdwenen was, niet terug gekomen.

„Ik heb het hier op de schrijftafel gelegd, daar blijf ik bij!” had Miss Bonn ten slotte gezegd.

„Het kan jou en mij den nek breken, schattige ganzenkop,” had hij geantwoord. „Wat een slimme streek van je, om het couvert hier te laten liggen, waar haal je al die wijsheid vandaan? Daar in den haard zou het voor eeuwig vernietigd zijn geweest. En vertel nu eens, wat denk je met Lord Turkington te doen?”

„Hetzelfde, wat met Heresford is gebeurd,” snauwde zij.

De man knikte.

„Dan maar gauw,” meende hij, „anders bega je nog meer stommigheden. Wat ik nog wou zeggen, de vriend, die door je aanbieder is meegebracht, bevalt mij niet.”

„Mij ook niet,” antwoordde Miss Evelin, „ik voelde mij angstig in zijn tegenwoordigheid, vanaf het eerste oogenblik, toen hij in mijn boudoir kwam!”

„Maakt hij je het hof?” vroeg de oude.

„Neen,” luidde het antwoord. „Hij schijnt een uiterst koel en nuchter mensch te zijn. Ik zal trachten te informeerden hoeveel vermogen hij bezit. Misschien kan hij de opvolger van Lord Turkington worden.

Maar de heeren zullen mij missen,” viel zij zichzelf in de rede, „ik zal naar hen teruggaan. Zoek alleen maar door, je vindt het wel. Het couvert moet hier in de kamer zijn, of misschien — —” zij aarzelde eenige oogenblikken, „of een der heeren zou het moeten hebben.

Jij weet net zoo goed als ik, met hoeveel ijverzucht minnaars als Lord Turkington overal op letten; misschien heeft hij het weggenomen.”

De oude dacht even na en antwoordde:

„Je hebt gelijk, Lord Turkington zal in het blauwe couvert een aan jou gericht brief vermoed hebben. Dan is er niet het minste gevaar bij de zaak.”

Eenigszins gerustgesteld had Miss Bonn toen het boudoir verlaten en was naar Lord Turkington en Raffles terugggegaan.

Zij brachten den avond in de opera door, soupeerden daarna te zamen en bij de champagne vroeg Lord Turkington in tegenwoordigheid van Raffles de hand van Miss Evelin Bonn.

Hij was tè verliefd en tè veel door den wijn verhit, om nog langer te kunnen wachten.

Miss Evelin, die zich hield, alsof zij volkomen door de vraag verrast werd, liet zich even daarna echter door hem in zijn armen nemen en op de lippen kussen. Raffles, die dit alles moest aanzien, had veel zin om het tweetal den rug toe te keeren, maar begreep, dat hij ter wille van zijn vriend, zijn tegenzin moest

overwinnen. Bovendien was hij nieuwsgierig hoe zich de zaak verder zou ontwikkelen. Want, zoo redeneerde hij, wilde hij een onheil voorkomen, dan moest hij van alles op de hoogte zijn.

Miss Evelin, die zich zeer verliefd aanstelde en den jongen Lord het hoofd volkomen op hol bracht, gaf te kennen, dat zij niets liever zou doen dan onmiddellijk hare toestemming tot hunne verloving te geven, maar zij moest zich onderwerpen aan de uitspraak haars vaders, die, naar zij verklaarde, weer handelde volgens een belofte, die hij afgelegd had op het sterfbed van hare moeder.

„Wanneer mag ik dan komen om met mijnheer uw Papa alles te bespreken?” vroeg lord Turkington.

Zij dacht eenige oogenblikken na.

„Om twee uur morgenmiddag,” zei ze ten slotte.

„Wil je mij een genoeg doen, Dick?” vroeg Raffles op ten terugweg, „en mij den inhoud mededeelen van het onderhoud met den vader van je toekomstige bruid?”

De vragen van Raffles schenen den jongen Lord, die opgewonden was van den wijn en de liefde, reeds onaangenaam te worden.

Het kwam hem voor, alsof hij min of meer onder voogdij stond.

Maar hij dacht aan hetgeen hij aan zijn vriend te danken had en beloofde het.

VIERDE HOOFDSTUK.

Op een verkeerd spoor.

Bij inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard werd den volgenden morgen een bekend Londensch advocaat en notaris, de heer Barrison, aangediend.

Toen de beide heeren tegenover elkaar zaten, zei de advocaat:

„Ik kom in een uiterst kiesche aangelegenheid bij u. Ik ben jarenlang de notaris geweest van Graaf Heresford.”

„Ah!” riep inspecteur Baxter uit, „dat is dezelfde, over wiens plotselingen dood ik in de courant heb gelezen.”

Notaris Barrison kuchte en knikte bevestigend.

„Juist, mijn cliënt is plotseling gestorven. Gistermiddag. En dat is de oorzaak van mijn komst bij u.”

Inspecteur Baxter luisterde met gespannen aandacht.

„Vreest gij een misdaad, notaris?” vroeg hij.

Zijn bezoeker haalde de schouders op en antwoordde:

„Ik sprak met den dokter, en hij verzekerde mij, dat Graaf Heresford aan hartverlamming was overleden. Maar luister eens — —”

Hij zweeg eenige oogenblikken, kuchte nog eens en ging toen voort:

„Twee dagen geleden kwam Graaf Heresford op mijn kantoor om zijn testament te ver-

anderen. Hij wenschte zijn verloofde Miss Evelin Bonn, wonende te Londen aan het Kensingtonpark, tot zijn universeele erfgename te benoemen.

„Ik moest dadelijk een afschrift van het testament gereedmaken en dat uit zijn naam aan Miss Evelin Bonn zenden. Dat was, zooals gezegd, eengisteren.

„Gisteren, dus een dag later, sterft de graaf.”

Baxter trommelde nerveus met zijn vingers op de stoelleuning en wist niet, wat hij uit dat verhaal moest opmaken.

De notaris bemerkte, dat de inspecteur van politie blijkbaar niet begreep, wat hij van hem verlangde.

Hij vervolgde daarom:

„Vindt ook gij het verband tusschen het testament en den daarop volgenden dood van den erflater niet, laat ons zeggen, zeer vreemd?”

„Zeer zeker,” antwoordde de chef van Scotland Yard, „die zaak klinkt ontegenzeggelijk heel verdacht.

Maar zooals gij zelf zegt, de dokter stelde als doodsoorzaak een hartverlamming vast. Hoe kunt gij dan een misdaad vermoeden?

„Bovendien zal er wel een onderzoek door den Coroner plaats vinden. In ieder geval zullen wij daarop dienen te wachten. Als die ook

aan misdaad denkt, dan kunnen wij altijd verder zien.

„A propos, zooals ik in de dagbladen las, was op het oogenblik van den dood van den graaf een bezoeker bij hem, een zekere graaf Randolph. Weet ge wat dat voor iemand is?”

„Dat wekte juist mijn argwaan op,” riep notaris Barrison, „wie is deze Lord Randolph? Ik ken dien naam niet. Zou het niet mogelijk kunnen zijn, dat de man om de een of andere reden een misdaad op den graaf heeft gepleegd?”

De oogen van den politie-inspecteur begonnen hoe langer hoe meer te schitteren.

„Dat zou kunnen,” zei hij gewichtig, „het zou waarschijnlijk zijn, wanneer niet de dokter, zooals gij mij reeds hebt verteld, hartverlamming als oorzaak van den dood had vastgesteld.”

„Er bestaan allerlei soorten van vergift, die een hartverlamming kunnen veroorzaken,” wierp de notaris op.

Inspecteur Baxter schudde bedenkelijk het hoofd.

„Dat geef ik gaarne toe, maar dan zou in elk geval Lord Randolph er belang bij moeten hebben gehad om Graaf Heresford te vermoorden,” verklaarde Baxter op een toon, alsof deze uitspraak het summum van wijsheid was.

„Waarschijnlijk is Lord Randolph wel de minnaar van Miss Evelin Bonn, die zijn medeminnaar uit den weg wilde ruimen,” stelde de heer Barrison nu voor.

Inspecteur Baxter sprong op, maar ging meteen weer zitten.

„Een gewaagde gevolgtrekking!” riep hij uit.

„Het lijkt mij intusschen wel de moeite waard om werk van de zaak te maken. Kunt gij mij misschien nadere bijzonderheden omtrent Lord Randolph mededeelen?”

„Ik weet alleen,” antwoordde notaris Barrison, „dat Lord Randolph lid is van onze voornaamste clubs en een intiem vriend van Lord Richard Turkington.”

Inspecteur Baxter dacht een poosje na en drukte daarna op een elektrische bel.

Een detective, Weber genaamd, trad bijna op hetzelfde oogenblik binnen.

De man was sinds eenige jaren in dienst der Engelsche geheime politie en kwam uit Duitschland, waar hij tooneelspeler was geweest. Juist door zijn vroeger beroep was hij uitstekend geschikt om detective te zijn. Het viel hem gemakkelijk, van allerlei vermoedingen gebruik te maken, waarmee hij, naar hij dacht, volkomen onkenbaar was.

„Ik heb een opdracht voor u,” sprak inspecteur Baxter hem toe. „Ik wensch zoo spoedig mogelijk te weten, of een zekere Lord Randolph ten huize van Miss Evelin Bonn verkeert.”

Hij wendde zich tot den notaris en vervolgde:

„Gij wilt wel zoo goed zijn, mijn beambte het adres der dame te geven.”

Notaris Barrison haalde een visitekaartje te voorschijn en schreef het gewenschte op.

Detective Weber nam het kaartje in ontvangst en vertrok.

Notaris Barrison stond op.

„Gij zult mij zeker wel bericht zenden,” zei hij, „zoodra gij iets bijzonders hebt vernomen.”

„Onmiddellijk!” antwoordde Baxter.

De heeren namen daarna afscheid van elkaar.

Reeds twee uur later kwam detective Weber terug om zijn nieuws mede te deelen.

„Miss Evelin Bonn,” zoo vertelde hij, „is de bekroonde schoonheid van „The Illustrated London News” en van beroep tooneelspeelster.

„Zij bewoont een prachtige villa aan het Kensingtonpark samen met haar vader, een man van zestig jaar.

„Zij zijn ongeveer drie maanden in Engeland. Vroeger moeten zij in Parijs gewoond hebben.

„Graaf Heresford en Lord Turkington verkeerden als intieme vrienden in het huis van Miss Evelin Bonn. Ook vertelde de bediende, wiens vertrouwen ik heb gewonnen, mij, dat Miss Evelin Bonn zich spoedig zou verloven. Lord Randolph is pas eenmaal in haar huis geweest.”

„Dus hij komt daar niet als intiem vriend, zooals notaris Barrison veronderstelde?” vroeg Baxter.

„No, Sir. Maar hij is de vertrouwde vriend van Lord Turkington,” luidde het antwoord.

„Het is goed,” antwoordde inspecteur Baxter. „Ik zal mij dadelijk met notaris Barrison in verbinding stellen en diens meening hooren — —”

Een uur later bevond notaris Barrison zich weer op het hoofdbureau van politie.

Toen hij de mededeelingen van den detective had gehoord, riep hij uit:

„Daar hebben wij het! Ik heb mij niet vergist. Al is Lord Randolph ook niet de intieme vriend van Miss Bonn, zooals ik veronderstelde, hij converseert toch met Lord Turkington. Dan zal Lord Turkington zijn vriend tot de daad hebben overgehaald.”

„Wat ben jij een slimmerd!” dacht Marholm, die als secretaris van Baxter bij het gesprek tegenwoordig was.

„Maar neem mij niet kwalijk,” antwoordde inspecteur Baxter, „Lord Turkington behoort tot de aanzienlijkste families van Engeland. Geloof gij werkelijk, dat hij, om zijn verloofde het nagelaten fortuin van Graaf Heresford

te bezongen, een misdaad op zijn geweten zou laden?"

„Nee," antwoordde notaris Barrison, „niet om het geld, maar misschien om de persoon van Miss Evelin Bonn."

„Gij hebt, geloof ik, vergeten, mijnheer de inspecteur, dat mijn cliënt het testament maakte ten voordeele van zijn verloofde. Lord Turkington had ongetwijfeld achter het net gevischt bij zijn aanzoek om de hand van Miss Evelin Bonn."

„Gij zoudt gelijk kunnen hebben," knikte de inspecteur na een oogenblik nagedacht te hebben, „als het niet een lid van een onzer voornaamste adellijke families betrof."

„De liefde is een voornamer factor bij groote misdaden dan de hebzucht," meende notaris Barrison te moeten opmerken.

Op dit oogenblik trad een detective binnen en meldde aan inspecteur Baxter:

„Detective Weber heeft mij verteld, dat gij u met het geval Heresford bezighoudt. Ik zag zoo even in de middageditie van de „Times" het volgende interessante bericht:

De man haalde uit een vettige portefeuille een krantenknipsel te voorschijn en overhandigde dit aan zijn chef.

Deze las:

„Naar wij uit betrouwbare bron vernemen zijn aan het overlijden van Graaf Heresford bijzondere omstandigheden verbonden.

„Op het oogenblik, waarin hij zoo plotseling door den dood werd verrast, bevond zich de secondant van Lord Turkington bij den graaf, om dezen een uitdaging tot een duel over te brengen.

„De oorzaak tot dit tweegevecht is de vrouw, die door „The Illustrated London News" wegens haar schoonheid werd bekroond, Miss Evelin Bonn.

„Het duel is door den dood van den graaf onmogelijk geworden.

„Lord Turkington zal nu ongetwijfeld eerstdaags de Londensche gezelschaps-wereld verrassen met het bericht van zijn verlovings met Miss Evelin Bonn."

De inspecteur had het bericht langzaam en duidelijk voorgelezen.

De notaris en Baxter keken elkaar zwijgend aan; eindelijk zei de laatste:

„Geloof gij na het hooren van dit bericht nog aan een misdaad van Lord Turkington tegen Graaf Heresford?"

„Nee," antwoordde notaris Barrison, „iemand, die een ander uitdaagt, is niet tot een lage misdaad in staat, maar toch kan ik de gedachte niet van mij afzetten, dat er een mis-

daad is gepleegd jegens mijn cliënt. Zijn vermogen is zeer groot.

Het is geen kleinigheid."

Inspecteur Baxter werd zenuwachtig.

„Ik begrijp u niet," zei hij op mismoedigen toon, „ik houd een misdaad voor buitengesloten. Alle personen, die volgens uwe meening met misdadige bedoelingen met den graaf in betrekking kunnen hebben gestaan, blijken nu buiten eenige verdenking te moeten blijven.

„Het spijt mij, maar ik kan mijn tijd niet langer aan dit geval wijden."

Notaris Barrison begreep den wenk, stond op en nam afscheid. Zijn meening over Baxter's handigheid was niet hoog gestemd.

Op hetzelfde uur ongeveer, dat bovenstaand gesprek plaats had, zat Raffles tegenover Lord Turkington, die hem, volgens afspraak, den inhoud van zijn onderhoud met den vader van Miss Evelin Bonn mededeelde.

Stralend bij de gedachte aan het groote geluk, dat hem deelachtig zou worden, zei de jonge lord:

„De oude heer Bonn wenscht, dat ik, voordat ik mijn verloving met zijn dochter publiek maak, mijn geheele vermogen bij notariële acte aan haar zal vermaken."

„En heb je je daartoe bereid verklaard?" vroeg Raffles.

„Natuurlijk, waarde vriend," riep lord Turkington uit, „waarom zou ik mijn geheele vermogen niet aan mijn aanstaande vrouw willen vermaken? Dat is immers niet meer dan recht en billijk!"

„Ongetwijfeld," antwoordde Raffles kalm, „en wanneer zal dat geschieden?"

„Ik verlang ernaar, Miss Evelin Bonn als mijn verloofde aan de wereld te kunnen voorstellen en zal daarom reeds morgen mijn testament bij een notaris opmaken."

„Heb je de middageditie van de „Times" gelezen, Dick?" vroeg Raffles.

„Nee, ik had geen tijd," luidde het antwoord, „ik had door het bezoek aan mijn verloofde geen gelegenheid om de bladen te lezen.

„Ik stel er trouwens ook geen belang in. Betreft het mijn persoon?"

„Ja," antwoordde Raffles, „er werd gesproken over het duel met Graaf Heresford."

De Lord balde zijn vuist en sloeg daarmee op tafel.

„Vervloekte courantenpraatjes, die journalisten bemoeien zich met elke particuliere zaak, al hebben ze er niets mee te maken!" riep hij uit.

„Wat gaat hun mijn zaken met Graaf Heresford aan of mijn verhouding tot Miss Evelin Bonn? Ik zou graag een rijzweep nemen en de

mensen, die dergelijke dingen in de couranten zetten, er mee om de ooren slaan.

„De duivel moge hen halen!”

„Wees niet zoo opgewonden, Dick,” trachtte Raffles hem te kalmeeren, „de pers is de koningin der aarde! Er zouden veel meer ongelukken en misdaden in de wereld geschieden, wanneer de pers niet geruststellend, ophelderend of afschrikwekkend werkte.

„Maar laat ons daarover zwijgen! Zeg me liever: Zie ik je vanavond nog in de club?”

„Het spijt mij, ik heb beloofd, den avond bij Evelin door te brengen,” antwoordde de jonge man. „Wij zullen elkaar in de komende dagen waarschijnlijk zelden ontmoeten.”

Lord Turkington merkte het fijne glimlachje niet op, dat op Raffles' gelaat verscheen.

Hij gaf Lord Turkington de hand en zei:

„Ik hoop, dat je toch tijd zult vinden, om af en toe iets van je te laten hooren.”

Hierop namen zij afscheid van elkaar.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De dood van de witte muis.

Het was den volgenden dag nog heel vroeg in den ochtend, toen Gaston, de oude kamerdienaar van Lord Lister, zijn meester een brief bracht; Raffles zag, dat het een van de lichtblauwe couverts van Miss Bonn was, en, nieuwsgierig naar hetgeen zij hem kon mede te deelen hebben, brak hij voorzichtig het couvert open en haalde het sierlijke kaartje te voorschijn, dat slechts enkele woorden bevatte. Hij las:

Zeer geachte Lord Randolph.

Ik ben den geheelen avond thuis. Komt ge bij mij soupeeren?

Kind regards

EVELIN BONN.

Raffles lachte spottend.

„Met spek vangt men muizen, Charly,” zei hij tot Brand, die tegenover hem zat. „Zij denkt mij in haar netten te verstrikken.

Voor dat doel zoekt zij mijn gezelschap, om mij later, als het haar gelegen komt, des te sneller in het verderf te kunnen storten. Of —” hij dacht eenige oogenblikken na en stond toen van zijn stoel op.

Spoedig daarna verliet hij het huis om zich naar de begrafenis van Graaf Heresford te begeven.

Met grooten luister werd de overledene ten grave gebracht.

Toen de droeve stoet zich weer huiswaarts had begeven, naderde een bejaard heer met grijze haren Raffles en vroeg:

„Heb ik de eer, met Lord Randolph te spreken?”

Lord Lister boog toestemmend.

„Ja, die ben ik,” zei hij.

„Staat gij mij toe, dat ik mij aan u voorstel? Notaris Barrison.”

De Groote Onbekende antwoordde met een hoffelijke buiging:

„Het is mij zeer aangenaam, kennis met u te maken,” zei de notaris.

„Zoudt gij mij een kort onderhoud willen toestaan?”

Beide heeren begaven zich naar de studeerkamer van den overledene en namen daar in fauteuils plaats.

„Ik hoorde van de bedienden,” zoo begon notaris Barrison, „dat gij bij het overlijden van mijn ongelukkig cliënt tegenwoordig zijt geweest. Ik stel er bijzonder veel belang in, van u te vernemen, of u de een of andere vreemde omstandigheid gedurende de treurige gebeurtenis is opgevallen.”

Raffles dacht eenige minuten na, hij kende den notaris niet en weifelde of hij hem deelgenoot zou maken van zijn vermoedens. Maar de oude zaakwaarnemer had een open, eerlijk gezicht en Raffles besloot, den ouden heer alles naar waarheid mede te deelen.

„Ik koester het vermoeden, notaris,” zoo begon hij, „en ben ook reeds bezig, mijn onderzoek in die richting te leiden, dat de dood van Graaf Heresford niet een natuurlijke is geweest.”

„Waarop berusten uw vermoedens?” vroeg de rechtskundige.

„Niet op feiten, notaris, maar op dat, wat men een inwendige stem noemt," antwoordde Raffles.

Notaris Barrison stak hem zijn hand toe, welke Raffles drukte.

„Ik dank u, Lord Randolph," zei hij, „het gaat mij even als u. Een inwendige stem roept ook mij onophoudelijk toe: Graaf Heresford is niet een natuurlijken dood gestorven.

„Ik heb in deze aangelegenheid reeds met inspecteur van politie, Baxter van Scotland Yard gesproken."

Raffles begon ironisch te lachen.

„Ik zie mylord," ging Barrison voort, „dat gij hierom lacht en ik begrijp wat ge hiermee te kennen wilt geven; waarlijk, ik moet u gelijk geven.

„De politie schijnt er niet te zijn, om misdaden op te sporen, doch alleen om een misdadiger vast te houden."

„Nauwelijks dit laatste," antwoordde Raffles en hij vervolgde:

„Ik zou graag omtrent één zaak inlichtingen van u bekomen. Wat voor een document heeft Graaf Heresford ten behoeve van Miss Evelin Bonn bij u laten opmaken?"

In de oogen van den notaris kwam een glans van genoegen.

„Ik zie, dat gij hetzelfde spoor volgt als ik, Lord Randolph," zei hij. „Mijn cliënt benoemde eenige dagen geleden Miss Evelin Bonn als zijn universeele erfgename ingeval van zijn overlijden."

„Ik heb mij dus niet vergist," riep Raffles uit, „ik vermoedde dit reeds."

Op dit oogenblik trad Lord Turkington de kamer binnen. Hij had eveneens aan de begrafenisplechtigheid deelgenomen en wilde juist afscheid nemen.

„Mag ik de heeren aan elkaar voorstellen?" vroeg Raffles, „notaris Barrison, Lord Richard Turkington."

Beide heeren maakten een buiging.

„Gij hadt immers het plan," aldus wendde Raffles zich tot den jongen lord, „een notaris te gaan opzoeken. Notaris Barrison heeft jarenlang de zaken van Graaf Heresford geregeld en is een der bekwaamste en beroemdste advocaten van geheel Londen."

„Ik ken mijnheer," antwoordde Lord Turkington, „maar ik kan tot mijn spijt geen gebruik maken van zijn diensten, daar ik reeds jarenlang mijn eigen notaris heb. Zoals ik reeds zei, het spijt mij oprecht. Gaat u met mij mee, Lord Randolph?"

„Ik ben helaas verhinderd," antwoordde Raffles, „maar wij zullen elkaar vanavond bij Miss Evelin Bonn terugzien."

Raffles zag duidelijk, dat bij die woorden een lichte schaduw over het gelaat van Lord Turkington trok.

Deze had gehoopt den avond alleen met zijn verloofde door te brengen.

„Zijt gij door Miss Evelin Bonn uitgenodigd?" vroeg hij.

Raffles boog toestemmend en antwoordde:

„Ja, Dick. Ik heb kort voordat ik naar de begrafenis ging een uitnoodiging gekregen."

„Zoo zoo," mompelde Lord Turkington, „dus dan zullen wij elkaar vanavond terugzien."

Hij nam afscheid en verliet het vertrek.

Nu stond ook Raffles op.

„Ik hoop, notaris, dat, wanneer Graaf Heresford inderdaad op misdadige wijze den dood heeft gevonden, ik dit zal ontdekken. Misschien heb ik daarvoor uw hulp nog noodig."

„Het zou mij veel genoeg doen," antwoordde de zaakwaarnemer, „als ik u de behulpzame hand kon bieden. Ik was zeer bevriend met Graaf Heresford en betreur zijn dood oprecht."

Nu verlieten ook de beide heeren het stervhuis, namen ieder een taxi en vertrokken in verschillende richtingen. — —

Toen Raffles bij London Bridge was aangekomen, tikte hij tegen het raampje van de auto en liet den chauffeur stoppen. Hij betaalde den man en zette zijn weg te voet voort. Hij sloeg weldra rechtsaf en bevond zich nu binnen enkele minuten in Whitechapel, waar hij een kronkelige straat in sloeg.

Voor verschillende winkeltjes van allerlei aard bleef hij staan als zocht hij wat en werkelijk, na eenigen tijd stapte hij een dergelijk klein, onooglijk magazijntje binnen.

De winkelier, die de eigenaar was, handelde in allerlei soort diertjes. Hij verkocht vinken en grasleeuwerikken en al die beestjes, die in nauwe kooitjes waren opgesloten, zongen het hoogste lied uit, alsof het donkere, morsige winkeltje het mooiste plekje in een door de zomerzon beschenen bosch was. Verder zag men in verschillende groote en kleine aquariums en glazen bollen goudvischjes en baarsjes rondzwemmen, terwijl in een groote getraliede bak een aantal witte muizen rondtripelden.

Raffles beduidde den man, zoo goed en kwaad als dit met het oog op het lawaai, dat de vogels maakten, ging, dat hij eenige witte muizen wenschte te koopen. De winkelier deed er vier in een klein kooitje en na den man den schappelijken prijs van twee shilling te hebben betaald, riep Raffles een taxi aan en begaf zich met zijn nieuwe aanwinst naar huis.

Hij droeg James Henderson, zijn chauffeur op, goed voor de diertjes te zorgen.

Eenige uren later trad hij het boudoir van Miss Evelin binnen, waar hij reeds Lord Turkington vond aan de zijde zijner verloofde.

Lord Turkington en Miss Bonn waren in vroolijke stemming.

„Wij zullen nog een paar maanden wachten met het publiek maken van onze verloving," lichte Lord Turkington Raffles in, „opdat de wereld, die Graaf Heresford in één adem noemt met mijn verloofde, geen stof tot praatjes heeft."

De avond werd op aangename wijze doorgebracht.

Raffles kon niets bijzonders ontdekken in het huis van de actrice, hoe goed hij zijn oogen ook de kost gaf.

Het eenige, wat hem opviel, was, dat de vader van Miss Bonn zich niet liet zien. — —

Toen de Groote Onbekende zich den volgenden dag met Brand in zijn studeerkamer bevond, legde hij den brief, dien hij bij Graaf Heresford had weggenomen, voor zich neer, daarop haalde hij het blauwe couvert te voorschijn, waarin het antwoord gesloten was geweest en dat hij van het schrijftafeltje van miss Bonn had weggenomen, en eindelijk het blauwe couvert met het briefje, dat de uitnoodiging van Miss Bonn aan zijn adres had bevat.

Hij rook aan het couvert en aan het papier alsof hij een hondje was.

Maar niets bijzonders viel hem op.

Nòch het papier, nòch het couvert verspreidde een opvallende geur.

„Wat doe je?" vroeg Brand, die zijn vriend met nieuwsgierige blikken gadesloeg.

„Ik ken vergiften, beste jongen," antwoordde Lord Lister, „die men op stof, papier, bloemen of andere dingen kan aanbrengen en waar van de geur in staat is een mensch, die ze inademt, bliksemsnel te doodden.

Haal mij het kleine kooitje met witte muizen eens hier, die ik aan Henderson in bewaring heb gegeven."

Een oogenblik later kwam Brand met de witte muizen binnen.

Tot verbazing van Brand maakte Raffles nu de vastgeplakte rand van het couvert, dat hij bij Miss Bonn weggenomen had, los, sneed een paar dunne snippertjes van den gegomden rand af en maakte nu van brood en suiker een klein balletje. In dat balletje gekneet brood deed hij nu de uiterst kleine papiersnippers en gaf het daarna het muisje te eten.

Met spanning bogen de beide vrienden zich over het kooitje om te zien wat er zou gebeuren. Zij behoefden niet lang te wachten. Wat Raffles verwacht had, geschiedde.

Het muisje, dat slechts een klein gedeelte van het brood had opgeknabbeld, hield eensklaps daarmede op en bleef als versteend zitten. Het bewoog zich in het geheel niet meer. Alleen de open oogjes toonden aan, dat het

nog leefde. Toen, eensklaps strekte het de achterste pootjes uit, de glinsterende kraal-oogjes sloten zich en het diertje rolde op den rug. Nog eenige stuiptrekkingen en het was dood.

Verstijfd van ontzetting keek Brand naar het doode beestje.

„Wat is dat? Wat beteekent dat?" vroeg hij bevend.

Zijn vriend stond met over de borst gekruiste armen en somberen blik naar het levenlooze diertje te kijken.

„Op dezelfde manier stierf Graaf Heresford," zei hij eindelijk op doffen toon.

Brand meende niet goed verstaan te hebben.

Hij naderde Lord Lister en vroeg:

„Wat bedoel je?"

„Ik bedoel den dood van Graaf Heresford," herhaalde de Groote Onbekende. „Een duivelsche uitvinding om indirect een moord te plegen!"

„Ik begrijp er niets van," zei Brand.

„Er zijn veel dingen, die het menschelijk verstand nauwelijks kan begrijpen," hernam Raffles. „Daartoe behoort het blauwe couvert van de bekroonde schoonheid, Miss Evelin Bonn."

„Wat is er dan met de couverts?" vroeg Brand, die nog steeds niets begreep.

„Je hebt gemerkt," antwoordde Raffles, „dat ik de muis van den gegomden rand van het couvert liet eten. Deze kleefstof bevat een sterk werkend gif. Hij, die alleen maar met zijn tong een dergelijk couvert bevochtigt, is een kind des doods. Hij is reddeloos verloren!"

„Dat is een duivelsch werk!" fluisterde de secretaris.

„Dit couvert," vervolgde zijn vriend, „heeft Graaf Heresford eenige oogenblikken vóór zijn dood met de tong bevochtigt om het dicht te plakken."

„Maar hoe kwam hij aan deze enveloppe?" vroeg Brand.

„Miss Bonn zond ze hem met het dringend verzoek, zijn antwoord erin te sluiten, opdat zij onder de vele correspondentie, die de post haar gewoonlijk bracht, den brief dadelijk zou herkennen."

„Nu begin ik het te begrijpen," zei Brand.

Raffles knikte met het hoofd en zei:

„Nu moet Lord Turkington uit de handen dier duivelin worden gered, vóórdat hij een lijk is. Reeds morgen zal ik den strijd tegen Miss Evelin Bonn beginnen. Ik zou Raffles niet zijn, als ik mij niet in staat achtte haar haar slachtoffer te ontstelen."

ZESDE HOOFDSTUK.

De Afrikaansche millionair.

Het was ongeveer tien uur in den morgen, toen het kamermeisje van Miss Evelin Bonn een kostbaar bloemstuk en een doos in de slaapkamer harer meesteres bracht, terwijl zij deze tevens een brief overhandigde.

Miss Bonn opende het schrijven en las:

„Dear Lady!

Eerst gisteren ben ik uit Zuid-Afrika te Londen aangekomen en ik las in de couranten, dat ook gij te Londen vertoeft. Ik ben betooverd door uw portret en ben daarom zoo vrij, mijzelf bij u te introducereen. Hierbij zend ik u een diamanten collier, dat is samengesteld uit steenen, die in mijn eigen mijnen zijn gevonden. Ik zal zoo vrij zijn, u hedenmiddag tegen één uur persoonlijk te bezoeken.

Met de meeste hoogachting,

Uw onderdanige dienaar,

JAMES VEITH."

Haastig opende Miss Bonn het fluweelen etui en een prachtig diamanten collier vonkelde haar tegen.

Begeerig schitterden haar oogen en een zeventig lachje vloog over haar gelaat.

Zij belde haar kamermeisje en toen deze verscheen, beval zij:

„Roep dadelijk mijnheer Bonn!"

Eenige oogenblikken later bevond de oude schurk zich in de kamer van de actrice.

„Duivels!" riep hij, toen hij de schitterende, vonkelende steenen reeds bij de deur ontdekte. „wat heb jij daar voor een kostbaar ding? Heeft Lord Turkington dat gezonden?"

Een minachtend: „Pah!" was het antwoord.

„Lord Turkington heeft het nog niet nodig gevonden, om mij, behalve bloemen, iets van waarde te schenken".

De oude bekeek de steenen met een kennersblik.

„Dat is een vorstelijk cadeau. Wie is de gever?"

„Hier, lees den brief!"

De oude bukte zich en raapte den brief op, dien zij hem toegeworpen had.

Langzaam las hij en zei:

„Wel gefeliciteerd! Dat is de beste vangst, die je had kunnen doen. Die Veith is een van de rijkste eigenaren van diamantmijnen in

Zuid-Afrika. Hij is rijker dan een half dozijn Engelsche Lords te zamen".

„Wij moeten Lord Turkington gauw onschadelijk maken", zei miss Bonn. „Hij zal een omgang tusschen mij en den Afrikaanschen millionair niet toestaan."

„Wij moeten voorzichtig zijn", antwoordde de oude, „en nog wachten. Het zou de opmerkzaamheid der politie kunnen trekken, als zoo kort na den dood van Graaf Heresford, die je tot universeel erfgename heeft benoemd, weer een Engelsche Lord, nadat hij jou zijn vermogen heeft vermaakt, aan hartverlamming sterft.

Ik geloof, dat je beter doet, Lord Turkington eenvoudig te laten schieten om je met den Afrikaanschen millionair, die veel meer waard is, bezig te houden".

„Waarom?" vroeg miss Bonn met een gemeen lachje. „Twee vliegen in één klap. Dat gaat best!

„Laat het maar aan mij over, de zaak te regelen. Zeg vóór alles tegen den portier, dat ik voor Lord Turkington, als hij vandaag mocht komen, niet te spreken ben".

De oude verdween om het bevel der actrice uit te voeren.

Tegen één uur des middags bleef een kanariegele auto voor de villa staan.

Er stapte een opzichtig gekleed heer uit, die de villa binnenging.

Vol nieuwsgierigheid wierpen de portier en de bediende een blik op het kaartje, dat de vreemdeling hun in de hall had gegeven en zij lazen: James Veith, Kaapstad.

De bezoeker behoefde slechts een paar minuten te wachten, voordat hij door een bediende naar het boudoir van miss Evelin Bonn werd geleid.

De actrice voelde haar hart luider kloppen, toen zij het door de Afrikaansche zon gebruinde gelaat van den vreemdeling zag.

Hij was een zoogenaamde mooie man van het type, dat men zoo vaak in de wereldsteden ziet en dat er op berekend is, den noodigen indruk te wekken door hun voorkomen. Hij had een tamelijk langen zwarten baard en een gouden bril op, waarvan de glazen indrukwekkend schitterden. Bovendien zaten zijn vingers vol ringen met fonkelende steenen, terwijl een groote briljant op zijn das een wedstrijd scheen te houden met zijn blinkende brilleglazen.

Niettegenstaande het zacht herfstweer was, droeg hij een lange jas met bont gevoerd en een groote, bruine bonten kraag. Alles tezamen zag hij er zeer imponeerend uit.

Hij maakte direct veel indruk op de actrice, die hem met uitbundige hartelijkheid ontving.

Na eenige minuten waren zij reeds zóó vertrouwelijk met elkaar, alsof zij elkaar reeds jarenlang kenden.

Miss Bonn noodigde haar gast uit om bij haar te lunchen en terwijl zij samen in de weelderig ingerichte eetkamer zaten, trad een bediende binnen, die miss Bonn een kaartje overhandigde van Lord Turkington, die in de hall wachtte.

„Het spijt mij", sprak zij tot den bediende, „zeg mylord, dat ik hem niet kan ontvangen".

De bediende boog en antwoordde:

„Wij hebben dit den Lord reeds medegegeeld, maar zijn Lordschap dringt erop aan, te worden toegelaten."

Mr. Veith zag hoe een diepe rimpel van misnoegen zich tusschen de wenkbrauwen van zijn schoone gastvrouw groefde.

„Zeg tegen mylord, dat ik niet te spreken ben", zei zij driftig.

De bediende boog weer en verliet de eetkamer.

Miss Bonn meende haar nieuwen vriend een uitlegging schuldig te zijn.

„Het is een vurige aanbieder van mij," zei zij, „misschien kent gij hem: Lord Richard Turkington".

Mr. Veith dacht eenige oogenblikken na.

„Ik herinner mij, den naam wel eens gehoord te hebben," antwoordde hij. „Eenvoudige Engelsche adel."

„Zijn zij vermogend?" vroeg miss Bonn nieuwsgierig.

„Voor zoover ik heb gehoord, neen; Lord Turkington moet op vrij bescheiden voet leven".

Miss Bonn lachte.

Het was een glashelder, koket lachje.

„Dan begrijp ik niet, wat de Lord van mij wil," zei zij. „Hij moet liever een eenvoudig opgevoede en spaarzame vrouw nemen. Vooral deze laatste eigenschap bezit ik volstrekt niet. Ik zou mij diep ongelukkig voelen, als ik moest rekenen".

„Een mooie vrouw mag niet rekenen", antwoordde Veith op hoffelijken toon. „In het geheel geen zorgen hebben. Zorgen bederven de schoonheid. Wanneer ik het geluk had, een mooie vrouw te bezitten, dan zou ik al haar wenschen voorkomen".

Miss Bonn antwoordde met een betooverend lachje.

Uit haar oogen straalde een verleidelijke glans en zij zag, hoe Veith onder haar blikken als een schooljongen bloosde.

„Ik moet morgen helaas", zoo vervolgde Veith, „voor eenige weken naar Parijs vertrekken. Ik hoop, dat gij mij na mijn terugkomst op dezelfde vriendschappelijke wijze zult ontvangen als nu.

„Het allerliefst zou ik u, hoe kort ik u ook eerst ken, voor altijd bij mij behouden. Ik ben ongehuwd en geloof stellig, dat mijn vermogen mij toestaat, een schoone vrouw de mijne te noemen".

Zuchtend en met een koketten blik antwoordde miss Bonn:

„Gij zijt de eerste man, die werkelijk indruk op mij maakt".

„Werkelijk?" vroeg de mijnconing, op haar toetredend.

Zij antwoordde met een betooverend glimlachje en keek hem met een veelbelovenden blik aan.

Er ontstond een pauze, en plotseling sloeg Veith zijn armen om haar heen.

Willoos liet zij zich door hem kussen.

Zij bemerkte beiden niet, dat de oude Bonn de kamer was binnengekomen. Hij gaf blijk van zijn tegenwoordigheid door te kuchen.

De Afrikaan wist niet, dat de oude achter een gordijn het geheele gesprek had afgelusterd.

„Pardon", zei Veith, terwijl hij den ouden man met een blik vol ergernis aanzag.

„Mijn vader", zoo stelde miss Bonn hem met een liefvallig lachje aan haar bezoeker voor.

Dadelijk verdween de ergerlijke uitdrukking op het gelaat van Veith. Hij stak Bonn zijn hand toe en als vrienden drukten zij elkaar de hand.

„Deze heer heeft mij zoeven een huwelijksvoorstel gedaan papa," zei de actrice, die meende er geen gras over te moeten laten groeien.

De oude man zette een verbaasd gezicht en schudde het hoofd.

Daarop zei hij tot Veith:

„Het spijt mij, u mijn toestemming niet te kunnen geven, mr. Veith. Gij kent mijn dochter niet en eveneens zijt gij voor Evelin een onbekende. Ik heb ervoor te waken, dat met het geluk van mijn kind niet roekeloos wordt omgesprongen".

De bezoeker richtte zich vol trots op.

„Ik hoop, dat gij mijn naam kent", antwoordde hij op hoogmoedigen toon, „mijn naam is een waarborg tegen dergelijke onderstellingen als de uwe. Ik ben bereid om uwe dochter, die op mij een betooverenden indruk heeft gemaakt, te trouwen en haar als een koningin te behandelen".

„Ik ben een man van zaken", antwoordde de oude man, „en beschouw het huwelijk van de practische zijde. Vóórdat ik mijn dochter,

die nog niet meerderjarig is, aan een man toe-
vertrouw, zou deze persoon mij voldoende
waarborgen moeten verstrekken, dat het mijn
dochter, zelfs ingeval van zijn overlijden, nim-
mer aan iets zou ontbreken".

„Ik verzeker u", hernam Veith, „dat ik mijn
geheele vermogen aan uw dochter wil nalaten,
wanneer ik daardoor haar hand zou verwer-
ven?"

„Dat is mannelijk gesproken", glimlachte de
oude, „wanneer gij deze belofte nakomt, dan
kunt gij met uw zaakwaarnemer overleggen,
wanneer wij een dergelijk contract zullen op-
maken. Ik zal blij zijn, als ik mijn dochter, die
aan alle kanten door aanbidders wordt lastig
gevallen, goed getrouwd weet".

Na eenige oogeblikken stilzwijgen zei
Veith:

„Ik moet helaas morgen voor eenige weken
naar Parijs. Het zou een groote geruststelling
voor mij zijn, wanneer ik daarheen kon gaan
als de aanstaande man van uw dochter. Wan-
neer het u dus aangenaam is, dan kunnen wij
nog vandaag in den loop van den middag het
door u gewenschte practische gedeelte van de
zaak in orde brengen. Ik zal dan zoo vrij zijn,
u tegen vier uur met mijn auto af te halen".

De oude boog toestemmend.

Toen zei Miss Evelin met een allerliefst
pruillipje:

„Ik vind het afschuwelijk, dat de heeren in
mijn tegenwoordigheid over zaken spreken."

Veith haastte zich te verontschuldigen.

„Het is waar," zei hij. „Ik vraag u vergiffe-
nis, maar ik ben er mijnheer uw vader dank-
baar voor, dat hij mij de gelegenheid gaf, een
regeling te treffen, die mij tot den gelukkig-
sten aller menschen maakt."

Hij snelde de kamer uit, om, zooals Miss
Bonn dacht, onmiddellijk een notaris op te
zoeken teneinde het begeerde contract op te
stellen. Indien hij op dat oogenblik terug was
gekeerd, zou hij een eigenaardig schouwspel
hebben kunnen waarnemen, dat hem eenigs-
zins aan de welgemanierdheid van zijn aan-
staande echtgenoot had kunnen doen twijfe-
len.

Miss Bonn namelijk, had, zoodra Veith haar
verlaten had, haar rokken bij elkaar gepakt en
haar slanke beenen in de hoogte geworpen. Zij
voerde een vreugdedans uit, die den ouden
schurk, die zich als haar vader uitgaf, maar
niets anders was dan haar handlanger, deed
uitroepen:

„Zeg hou je bedaard! Je hebt de centen nog
niet! Maar, denk er om, als je ze hebt, samen
deelen, hoor!"

Zij zouden ze echter nimmer krijgen en dit
ook wel ingezien hebben, indien ze maar had-
den geweten dat Monsieur Veith niemand an-
ders was dan... maar dat zullen onze lezers
misschien reeds geraden hebben.

Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom
geschenk geven, koopt dan een blikken doos
DUBEC van 50 of 100.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een vreeselijke ontdekking.

Den volgenden dag ging Raffles reeds on-
middellijk na het ontbijt uit.

Brand, die de laatste dagen niet veel aan
zijn vriend had gehad, begreep wel ongeveer
om welke reden dit was en vond het niet pret-
tig, dat zijn vriend hem niet in zijn vertrouwen
nam, maar hij was op veel te vriendschappe-
lijken voet met Raffles dan dat hij dezen er

een verwijt van zou hebben gemaakt, terwijl
hij ook bedacht, dat het wel zou kunnen ge-
beuren, dat de zaak, die hij op het oogenblik
onderhanden had zoo weinig mogelijk opzien
moest verwekken, om welke reden het dan be-
ter was, dat zich zoo weinig mogelijk personen
er mede bemoeiden.

Daarbij kwam nog, dat hij het zeer druk

had met het inhalen van achterstallig werk, zoodat hij het gemis van zijn vriend niet zoo erg voelde.

Raffles had zich intusschen naar het huis van Lord Turkington begeven, dien hij even spreken wilde.

„Ben je al bij je notaris geweest, Dick?” vroeg Raffles aan Lord Turkington, „om de aangelegenheid met Miss Evelin Bonn in orde te maken?”

„Neen”, antwoordde Lord Turkington, „maar ik ben van plan, er hedenmiddag heen te gaan om de zaak te regelen.”

Op zijn gelaat was duidelijk misnoegen te lezen en de Groote Onbekende begreep, dat het hem onaangenaam was, te worden uitgehoord.

„En vertel eens, hoe gaat het Miss Evelin Bonn? Zij was gisteren, toen ik haar een visite wou brengen, ongesteld.”

Lord Turkington wierp een vluchtigen, onderzoekenden blik op zijn vriend.

„Ik werd helaas zelf ook niet ontvangen,” luidde zijn antwoord, „maar gij schijnt u plotseling voor Miss Evelin Bonn te interesseeren, mag ik vragen. . . .”

De Groote Onbekende lachte zacht en zei:

„Stel je gerust, Dick, ik zal je je aanstaande echtgenoot niet afhandig maken.

„Ik hoop, dat je me voldoende kent, om te weten, dat ik moeilijk in verrukking kom voor een vrouw, zelfs al is zij zoo schoon als Miss Bonn.”

Beide heeren maakten een eind aan het gesprek en Lord Lister, die dringende zaken voorwendde, ging heen.

Een half uur later bevond hij zich bij notaris Barrison.

Nog vóórdat de rechtsgeleerde hem groette vroeg deze:

„Hebt gij reeds iets ontdekt in de geheimzinnige zaak van Graaf Heresford?”

„Ik hoop van wel”, antwoordde Raffles, kalm naast de schrijftafel plaats nemend.

„Gij maakt mij zeer nieuwsgierig,” zei Barrison.

De Groote Onbekende stak een sigarette aan, zooals altijd, wanneer hij een ernstig gesprek voerde en begon:

„Kent gij een collega van u, een zekeren notaris Lewis?”

„Ja”, antwoordde notaris Barrison, „ik ben meermalen in ambtszaken met hem in aanraking geweest. Wenscht gij iets van hem?”

„Ja, ik kom van Lord Turkington. Deze deelde mij mede, dat hij dien heer vanmiddag zou gaan bezoeken, om hem zijn vermogen, in geval van overlijden, te laten overschrijven ten name van Miss Evelin Bonn.”

„Aha!” riep Barrison uit, „dat is interessant. Precies zooals bij Graaf Heresford.”

Beide heeren keken elkaar eenige oogenblikken veelbeteekenend aan.

„Gij ziet”, vervolgde Raffles, „dat Miss Bonn volgens een vast programma werkt.

„Zij schijnt met Lord Turkington denzelfden weg op te willen als met Graaf Heresford.”

Notaris Barrison knikte en herhaalde:

„Als met Graaf Heresford.”

„Ik heb nu het verzoek tot u te richten”, ging Raffles voort, „om u in verbinding te stellen met Mr. Lewis en het mogelijk te maken, dat wij beiden getuigen zijn van de officieele conferentie tusschen hem en Lord Turkington, zonder dat mijn vriend iets van onze aanwezigheid vermoedt.”

„Met welk doel?” vroeg Barrison.

„Om een getuige te hebben,” ging Raffles voort, „want ik hoop, dat gij als kroongetuige in de zaak-Heresford zult willen optreden. Ik zelf ben om verschillende redenen verhinderd, mij persoonlijk met de zaak te bemoeien.

„Ik kan alleen, evenals op een speeltafeltje, de kaarten zóó neerleggen, dat gij ongetwijfeld het spel moet winnen.

„Vraag mij alstublieft niet, welke redenen ik heb, maar laat het u voldoende zijn, dat ik bereid ben mijn krachten te geven om deze geheimzinnige misdaad aan het licht te brengen.”

„Ik zal u vertrouwen, Lord Randolph,” zei notaris Barrison ernstig, „hoewel uw woorden wel wat geheimzinnig zijn. Maar gij geeft mij door uw handelwijze het bewijs, dat gij werkelijk bezig zijt, mij te helpen.”

„Wees daarvan overtuigd”, antwoordde Raffles, „ik ben altijd een vijand van schurkenstreken geweest en het is niet de eerste, die ik, in plaats van de politie, ontmasker —”

Notaris Barrison stelde zich nu in telefonische verbinding met Mr. Lewis en deze beloofde, hem op te bellen, zoodra Lord Turkington bij hem zou komen.

Ook verklaarde hij zich bereid, zijn collega in de gelegenheid te stellen, om in een zijvertrek getuige te kunnen zijn van de officieele handeling.

Twee uur verliepen, voordat Mr. Lewis per telefoon berichtte, dat Lord Turkington in zijn spreekkamer wachtte.

Dadelijk begaven Raffles, die al dien tijd gewacht had, en notaris Barrison zich op weg en een half uurtje later bevonden zij zich in een kleine kamer in de woning van notaris Lewis, door een portière van de studeerkamer gescheiden en waar zij elk woord, dat gesproken werd, konden verstaan.

Nauwelijks stonden zij achter het zware gordijn, toen Lord Turkington bij den notaris binnenkwam. Nadat de begroeting had plaats gevonden, stelde Lord Turkington den heer, die hem vergezelde, voor als mr. Lodewijk Bonn.

„Wat kan ik voor u doen, heeren?" vroeg Mr. Lewis.

„Ik ben van plan," zoo begon Lord Turkington, „mij met Miss Evelin Bonn, wier vader deze heer is, eerstdaags te verloven en wil aan die dame, ingeval van mijn overlijden, mijn geheele vermogen nalaten."

„Bezit gij andere erfgenamen?" vroeg de advocaat.

„Neen," antwoordde Lord Turkington, „ik ben de laatste afstammeling mijner familie, zooals gij misschien weet, en heb niemand verantwoording te doen van mijn vermogen. Ook kan niemand aanspraak maken op de erfenis."

„Goed," zei notaris Lewis, „dan zal ik het document opstellen. Wees zoo goed op dit blad papier den naam en de woning van uw aanstaande echtgenoot te schrijven, opdat ik het nauwkeurig kan invullen."

Een paar minuten lang werd alleen het krasen van de pen van den notaris vernomen.

Daarop werd het stil.

Notaris Lewis kuchte en sprak:

„Ik zal nu zoo vrij zijn, u het document voor te lezen. Gij kunt het daarna van uw handteekening voorzien."

Hij kuchte weer en las:

„Hierdoor verklaar ik, ondergeteekende, dat het mijn ernstige en heilige wil is, aan mijn verloofde, Miss Evelin Bonn, wonende te Londen, Regent Park —"

„Eén oogenblik!" viel de oude Bonn hier in de rede, „ik ben zoo vrij om op te merken, dat mijn dochter tot op heden nog niet de verloofde is van dezen heer."

„Een slimme vos," fluisterde Raffles in Barrisons oor.

„Zeer juist," antwoordde notaris Lewis, „ik zal de zinsnede veranderen."

Weer schreef hij eenige oogenblikken, daarop las hij opnieuw:

„Hierdoor verklaar ik, ondergeteekende, dat ik aan Miss Evelin Bonn, wonende te Londen, Regent Park, met welke jongedame ik van plan ben, mij binnen eenigen tijd te verloven, mijn geheele vermogen, dat ik aan roerende en onroerende goederen bezit, ingeval van mijn overlijden vermaak.

„Dit verklaar ik in tegenwoordigheid van notaris Hugo Lewis, Broadstreet — eigenhandig ondertekend en gezegd.

„Ik verzoek u dit van uw handteekening te willen voorzien, Lord Turkington," besloot de notaris.

Weer hoorden notaris Barrison en Raffles het krasen der pen in Lord Turkington's hand, toen was aan de wettelijke formaliteit voldaan.

„Zoudt gij zoo goed willen zijn," vroeg Lord Turkington nu, „nog heden een afschrift van

deze wilsbeschikking aan Miss Evelin Bonn te zenden?"

„Natuurlijk, uw lordschap," antwoordde de notaris.

„Precies zooals bij Graaf Heresford," fluisterde Barrison.

Lord Turkington en Mr. Bonn namen nu afscheid en Barrison met Raffles konden zich naar het vertrek begeven waar Mr. Lewis zich bevond.

„Mag ik nu weten," vroeg hij den heeren, „waarom gij deze wettelijke handeling als getuigen in de zijkamer hebt bijgewoond?"

„Daarover kan ik u op het oogenblik niet voldoende inlichten; ik hoop echter dat binnen een paar dagen te kunnen doen," antwoordde notaris Barrison.

Kort daarop gingen beide heeren heen, nadat zij den notaris hadden bedankt en begaven zich naar een restaurant in Broadstreet.

„Het is vreemd," zei notaris Barrison, toen zij aan een der kleine gedekte tafeltjes hadden plaats genomen, „de behandeling der zaak bij notaris Lewis en bij mij is precies dezelfde.

„Maar ik heb nog niet het flauwste vermoeden, of het verdere verloop van de zaak evenzoo zal zijn, als bij den dood van Graaf Heresford het geval was."

„Precies zoo," antwoordde Raffles op beslist toon.

„Ik veronderstel, dat gij meer weet dan ik, Lord Randolph?" zei Barrison zijn metgezel onderzoekend aanziende.

„Dat kan wel zijn," antwoordde deze, „wanneer uw tijd het veroorlooft, zou ik u willen verzoeken, als wij gereed zijn, met mij mee naar mijne woning te gaan. Daar zal ik u een verklaring geven omtrent den dood van graaf Van Heresford."

Notaris Barrison pakte ontroerd den arm van Raffles en vroeg:

„Meent gij dat werkelijk?"

„Zeker. Ga mee naar mijn huis," klonk het antwoord.

Zij maakten een einde aan hun maaltijd, namen een auto en reden naar de woning van den Groote Onbekende.

Ondanks de opgewondenheid, die zich van Barrison had meester gemaakt, kon hij toch niet nalaten de pracht en weelderige inrichting der villa te bewonderen.

Eindelijk traden zij de studeerkamer binnen.

Alles lag daar nog precies zooals den vorigen avond.

Midden op de schrijftafel lag de doode witte muis en in een goed afgesloten lade lagen het blauwe couvert en het velletje papier van Miss Evelin Bonn.

Raffles bracht den notaris naderbij en wees met de hand naar het cadaver.

„Dit diertje stierf denzelfden dood als Graaf Heresford.”

Notaris Barrison keek met wijd openge-spalkte, verschrikte oogen naar de doode muis en antwoordde:

„Ik begrijp u niet, wat heeft dit muisje met mijn overleden cliënt te maken?”

De Groote Onbekende nam het blauwe cou-vert op, hield het den notaris voor en vroeg:

„Weet gij, wat ik hier heb, notaris Barri-son?”

„Een blauw linnen couvert,” luidde het ant-woord.

„Juist,” hernam Lord Lister, „het is het lin-nen couvert, dat uw ongelukkige cliënt eenige oogenblikken voor zijn dood met zijn lippen bevochtigde, het sloot en aan zijn bediende gaf, opdat deze het aan Miss Evelin Bonn zou bezorgen.”

„Hoe zijt gij in het bezit ervan gekomen?” vroeg de notaris.

„Ik heb het gestolen,” antwoordde Raffles kalm.

„Gestolen?” Notaris Barrison sprong op, zoo schrok hij van dat woord.

Maar Raffles hernam bedaard:

„Ja, gestolen van de schrijftafel van Miss Evelin Bonn.”

„Maar dit is immers strafbaar!” riep de rechtsgeleerde uit.

„Ik pleeg bij voorkeur ongeoorloofde han-delingen, die ertoe kunnen dienen om schur-ken voor hun misdaden te straffen,” gaf Raf-fles te kennen.

Hij begaf zich naar een rooktafeltje, trok twee groote clubfauteuils bij en noodigde den notaris tegenover hem plaats te nemen. Ver-volgens opende hij een kistje Havanah sigaren en liet zijn gast opsteken. Ook hij zelf bedien-de zich en weldra zaten de twee heeren dap-per te rooken.

„Alvorens ik verder ga, mr. Barrison,” be-gon Raffles, „moet ik u een paar eigenaardig-heden in mijn karakter verklaren, zonder wel-ke verklaring u mij misschien niet zoudt be-grijpen. Wat ik u zeggen wil komt hierop neer.

„Zooals u ziet ben ik bereid al mijn tijd en mijn krachten te wijden aan het herstel van datgene, wat ik als een onrechtvaardigheid be-schouw. Hier valt helaas een slechte daad niet meer te herstellen, want Graaf Heresford tot het leven terug roepen dat kan ik niet, maar ik kan wel de schuldigen ontmaskeren en voor-komen, dat er nog meer van dergelijke moor-den geschieden.

„Zooals gezegd heb ik daarvoor alles over. Ik wijd mij er geheel aan en ga zóó in dezen arbeid op, dat ik mij door niets laat tegenhou-den, zelfs niet al zou... al zou... nu ja, laat ik het maar zeggen... de wet mij som-

mige middelen, om tot mijn doel te geraken, verbieden.

„Gij, als man der wet, vind zoo iets natuur-lijk verschrikkelijk en ik geef u daarom ook de volle vrijheid zich niet meer met mij te be-moeien. Ik zal er niet boos om zijn.

„Misschien zult u later precies begrijpen wat ik met dit alles bedoel, maar toch meende ik u nu reeds eenigszins op de hoogte te moe-ten stellen.

„Wat dunkt u? Wilt ge nog verder naar mij luisteren?”

Het was duidelijk te zien, dat de notaris tusschen twee uitersten heen en weer werd ge-slingerd. Natuurlijk wilde hij niets liever dan de misdaad ontsluierd zien, maar, dat degene, die hem hierin behulpzaam was, zich onwet-tige daden veroorloofde, dat was iets, waarte-gen hij als dienaar van de wet ernstige bezwa-ren moest hebben.

Na eenigen tijd nagedacht te hebben, was zijn besluit genomen. Hij besloot het er op te wagen.

„Kan ik er van op aan,” vroeg hij, „dat gij nimmer iets onwettigs zult doen, waardoor een ander schade zou lijden?”

Raffles haastte zich hem te verzekeren, dat hij nog nimmer een eerlijk man had benadeeld en ook niet van plan was dat ooit te doen.

„Dan zou ik zeggen,” ging de notaris voort, „dat wij maar kalm door moeten gaan. Ik ver-trouw mij geheel aan u met uw bekwaamhe-den toe.”

Raffles drukte de hand van den braven man, maar kon toch niet nalaten inwendig te lachen, toen hij bedacht welk gezicht de dienaar der wet wel zou trekken, wanneer de-ze vernam wie Lord Randolph eigenlijk was.

Notaris Barrison klopte de asch van zijn sigaar en ging voort:

„Nu gij mij hebt verteld, hoe gij werkt, twij-fel ik er geen oogenblik meer aan, of gij zult de geheimzinnige misdaad aan het licht bren-gen.”

Raffles stond op, greep weer het blauwe couvert en zei:

„Kijk eens nauwkeurig naar deze envelop-pe, Mr. Barrison, en zeg mij, of gij er iets bi-zonders aan ziet”.

De notaris nam het blauwe couvert in de hand en bekeek het aandachtig.

Maar hoe scherp hij ook toekeek, hij zag er niets aan.

Schouderophalend gaf hij het terug en ant-woordde:

„Ik kan er niets bizonders aan ontdekken.”

„Dat geloof ik gaarne”, antwoordde Lord Lister, „en toch is dit couvert het middel tot een ontzettende misdaad”.

Weer keek notaris Barrison vol angst en vrees naar het lichtblauwe couvert.

„In dit stuk papier woont de blauwe dood!" ging Raffles voort.

„Wat?" Het scheelde niet veel of Barrison had van schrik zijn sigaar ingeslikt. Raffles deed alsof hij het niet merkte en ging voort:

„Den blauwen dood noem ik het, sir. Het heeft voldoende kracht om mij en u en nog een kwart dozijn op dezelfde wijze naar de eeuwigheid te sturen als Graaf Heresford en de kleine witte muis".

„Dat klinkt vreeselijk," zei Barrison. „Ik kan er toch niets aan ontdekken".

„Ik zal het u verklaren, zei Raffles.

„Om het couvert te sluiten, moet men den gomrand aan de achterzijde bevochtigen".

Notaris Barrison knikte.

„De gomstrook van dit couvert, of liever de gomoplossing, die den rand bedekt," verklaarde Raffles, „is vermengd met zeer sterk blauwzuur. Zoodra het speeksel van een levend wezen dien rand aanraakt, wordt het blauwzuur opgelost, komt in de mondholte en de ongelukkige sterft soms reeds binnen een paar minuten".

De notaris keek verstijfd van schrik om zich heen.

Hij durfde nauwelijks ademen.

„Dat is de vreeselijkste misdaad, waarvan ik ooit gehoord heb", mompelde hij eindelijk. „Mijn God, kunt gij u niet vergissen?"

„Helaas neen", antwoordde Raffles, „om mij te overtuigen heb ik een witte muis als slachtoffer gekozen. Gij ziet de uitwerking van de proef, het arme dier is dood. Het stierf na één minuut onder mijn oogen."

De rechtsgeleerde haalde zwaar adem.

Het koude zweet stond hem op het voorhoofd.

„Laten wij direct naar de politie gaan", stelde hij voor.

Een spotachtig lachje van Raffles verbaasde hem.

„No Sir, die weg zou verkeerd zijn. De politie zou ons niet kunnen helpen. Miss Evelin Bonn, van wie ik dit couvert heb gestolen, zou ontkennen, dat zij de gomoplossing met blauwzuur had vermengd. Dat zou ik toch ook gedaan kunnen hebben?"

„Gij hebt gelijk", knikte de notaris.

„In de tweede plaats kan ik ook niet persoonlijk naar den politie-inspecteur Baxter in Scotland Yard gaan, om daar mijn bevindingen van deze geheimzinnige misdaad mee te deelen en tegelijkertijd te zeggen:

„Uit dankbaarheid voor de opheldering ben ik zoo vrij, mij persoonlijk aan u over te leveren. Ik heb mij van onwettige middelen bediend, om mijn doel te bereiken."

„Gij hebt gelijk", antwoordde Barrison, „maar wat moet er dan gebeuren?"

„Ik heb mijn plan reeds ontworpen," ging Raffles voort; „zoudt gij in het belang van de opheldering van de misdaad een paar dagen met mij als mijn gast naar Parijs willen gaan?"

„Zeer zeker," luidde het antwoord.

„All right, mr. Barrison! Dan zullen wij morgen met de avondboot vertrekken. Doch tevens verzoek ik u, mij het adres van een notaris te geven, dien gij kent en dien ik morgenmiddag om drie uur, dus vóór ons vertrek naar Parijs, kan bezoeken. Blijf dan, evenals bij Mr. Lewis, ook bij dien notaris in een zijvertrek."

„Hebt gij misschien ook de bedoeling om uw vermogen aan Miss Evelin Bonn te vermaken?" vroeg Barrison.

„Neen, en toch ook weer: ja. Ik zal het u morgen vertellen. Welken notaris beveelt gij mij aan?"

„Notaris Byer, dat is een goed vriend van mij en hij woont slechts twee huizen van mijn kantoor verwijderd."

„Uitstekend! Ik zal precies drie uur bij notaris Byer zijn en verzoek u mij direct, nadat ik mijn aangelegenheid heb afgedaan te verwachten."

Het duizelde notaris Barrison, toen hij Raffles verliet. Dit alles was veel belangrijker dan hem in zijn dertigjarige practijk was overkomen.

Denzelfden avond bevond zich Lord Turkington als gast bij Miss Evelin Bonn, en toen hij diep in den nacht naar huis ging, voelde hij zich de gelukkigste aller stervelingen.

Toen hij weg was, zei Miss Evelin Bonn tot haar handlanger, die als haar vader doorging:

„Voordat hij aan de beurt komt, moeten wij ons met Mr. Veith bezighouden. Zooals die diamantenfokker mij vertelde, is hij van plan naar Parijs te gaan. Dat komt prachtig uit. Daar zal zijn dood niet opvallen."

„En wat denk je met Lord Turkington te doen?" vroeg de oude schurk.

„Zijn vrouw te worden! Mocht hij mij in den loop der tijden gaan vervelen, dan —" Zij maakte een veelbeteekenende handbeweging.

„Je begrijpt mij wel?"

„Het is mij meer waard om een Engelsche Lady te worden, dan de eenvoudige actrice Evelin Bonn te blijven.

„Ik hoop door Lord Turkington aan het Hof te worden voorgesteld. Mijn carrière kan zoodoende schitterend worden."

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De Parijsche chef van politie.

Den volgenden ochtend bracht een bediende aan Miss Bonn een prachtig bouquet orchideeën, uit de kostbaarste soorten bestaande, benevens een ochtendgroet van Mr. Veith. Aan den ruiker was met gouddraad een klein etui bevestigd, waarin zich een schitterende diamanten ring bevond.

De bediende wachtte op antwoord en zei tot het kamermeisje, dat Mr. Veith liet vragen, wanneer hij zijn opwachting mocht komen maken.

Miss Evelin las den brief, die erbij was bezorgd, en zei:

„Mr. Veith is welkom, om tegen twaalf uur te komen lunchen.”

Met een stralend gezicht ontving zij den Afrikaan.

Zij was zoo beminnelijk mogelijk tegen hem.

„Volgens den wensch van uw vader,” vertelde de huwelijksandidaat, „zal ik hedenmiddag om drie uur, vergezeld door uw vader, mijn notaris opzoeken en daar het document opstellen, dat uw vader vóór onze verloving van mij verlangt.”

Zij sloeg haar blanke armen om zijn hals en kustte hem.

Zij zag niet, hoe Mr. Veith, toen hij het boudoir verliet, om zich vandaar naar den ouden heer Bonn te begeven, een zakdoek te voorschijn haalde en zijn mond met zooveel kracht afveegde, alsof hij zoeven iets walgelijks met zijn lippen had aangeraakt.

Waren het de kussen der bekoorlijke Miss Evelin geweest? Dat mogen wij toch niet veronderstellen?

Met den ouden man had hij een kort onderhoud.

Zij spraken af, dat zij elkaar om drie uur bij notaris Byer zouden ontmoeten.

Op dezelfde manier als de vorige keeren speelde zich hier de scène af.

Toen Mr. Veith en Bonn voor het huis van den notaris afscheid van elkaar namen, zei eerstgenoemde:

„Ik ga van hier dadelijk naar het station en moet, zooals ik reeds aan Miss Evelin vertelde, voor veertien dagen naar Parijs.

„Zeer dringende zaken beletten mij, reeds nu van mijn geluk te genieten.

„Ik wil mijzelf het verdriet van het afscheid besparen en verzoek u daarom, Miss Evelin mijn afscheidsgroeten over te brengen en haar te zeggen, dat ik haar uit Parijs dadelijk zal

schrijven. Ik hoop, dat zij me trouw zal antwoorden.”

De man verzekerde hem nogmaals, dat zijn dochter ontroostbaar zou zijn over de scheiding, al was deze ook slechts van korten duur, maar zaken gingen voor alles en daarom moest zij zich erin schikken.

Hierop namen beiden afscheid van elkaar.

Mr. Veith deed alsof hij eenige oogenblikken naar den weggrijdenden Mr. Bonn keek, daarop keerde hij zich snel om en liep terug naar het zoo juist verlaten huis.

In een particulier vertrek van den notaris wachtte hij op notaris Barrison.

„Wij hebben geen oogenblik te verliezen,” zei Veith tot hem, „om vijf uur vertrekt onze trein naar Parijs. Haast u dus, onze aangelegenheden in orde te brengen.

„Ik geloof, dat ik alles zoo heb voorbereid, dat wij binnen een paar dagen reeds succes hebben.”

Samen verlieten zij het huis en begaven zich naar de woning van notaris Barrison, die in allerijl zijn klerken en zijn familie mededeelde, dat hij voor eenige dagen op reis ging.

Den volgenden dag bevonden zij zich te Parijs.

Veith stapte met notaris Barrison in het Grand Hotel, in de Rue Rivoli af.

Reeds eenige minuten na hun aankomst zat mr. Veith aan zijn schrijftafel en schreef een brief aan miss Evelin Bonn, zooals slechts een vurig minnaar dien vermag op te stellen.

In tegenwoordigheid van zijn reisgezel wierp de millionair het schrijven in de bus en nu moesten zij wachten op de dingen die komen zouden.

Twee dagen nadat Veith zijn brief had verzonden, kocht hij wederom eenige witte muizen en nam die sierlijke diertjes in een kooitje mee naar zijn Hotel.

Hierop begaf hij zich met zijn begeleider naar den chef van de Parijsche geheime politie, monsieur Lebaudy.

Nadat beide heeren zich hadden voorgesteld, zei Veith:

„Wij zijn naar Parijs gekomen om hier een duivelsche misdaad te ontmaskeren. Zoudt u zoo goed willen zijn de eerstvolgende uren in ons gezelschap door te brengen? Wij verwachten namelijk uit Londen een brief, die door een misdadigster aan ons wordt gezonden. Ik hoop bepaald en geloof mij niet te vergissen,

dat vorenbedoeld schrijven tot uitvoering van een moord op mijn persoon zal worden gebruikt".

Monsieur Lebaudy, die zich aanstonds voor de zaak interesseerde stemde toe en hield het tweetal gezelschap.

Tot de avondpost moesten zij wachten.

Met deze kwam inderdaad een brief, dien de kellner in de kamer bracht en die direct werd herkend als een der blauwgetinte couverts die door Miss Evelin Bonn werden gebruikt.

Raffles overhandigde den brief aan den chef van politie.

„Er is mij aan uw getuigenis zeer veel gelegen, mijnheer Lebaudy," zei hij, „onderzoek nauwkeurig het poststempel en den omslag, opdat wij, zooals onze Engelsche wetten dat eischen, naar waarheid kunnen getuigen, dat deze brief door de post behoorlijk in uw tegenwoordigheid aan mij is afgegeven."

Mr. Lebaudy onderzocht den brief zeer scherp en antwoordde:

„De brief is in ongeschonden toestand."

„Dan zal ik hem openen," zei Veith.

Met zijn zakmes sneed hij het couvert open en haalde er een vel postpapier en een blauw linnen couvert uit, dat voor het antwoord bestemd was.

Op het oogenblik, waarop de Afrikaan den inhoud te voorschijn haalde, lieten de aanwezige heeren een luid „Ah!" hooren.

Voorzichtig legde de mijnbezitter het couvert op tafel en las:

Mijn innig geliefde James,

Sedert jij weg bent, voel ik mij in Londen eenzaam en verlaten. Het is mij alsof de zon niet meer schijnt. O, mijn geliefde, ik zou nooit hebben geloofd, dat ik een man in zoo korten tijd zoo vurig en innig zou kunnen beminnen als ik dat jou doe. Je brief heb ik eerst twee uur nadat hij in huis was, in handen ontvangen. Door de vele correspondentie, die ik krijg, bleef hij onopgemerkt tusschen de overige brieven liggen. Ik zend je daarom een couvert zooals ik ze gebruik en verzoek je, daarin je antwoord te willen verzenden. Mijn portier, mijn bediende, mijn kamermeisje, allen hebben de opdracht, zoodra de brievenbesteller het blauwe couvert brengt, het mij direct te overhandigen. Schrijf alsjeblieft dadelijk. Verlangend ziet je antwoord tegemoet, je je eeuwig liefhebbende

EVELIN.

N.B.: Heb je mij nog lief?"

„Jawel!" riep mr. Barrison uit, „ik houd ook

al van haar! Vervloekt, monsieur Lebaudy, dit is de meest duivelachtige, de meest geslepen misdaad, waarvan ik ooit heb gehoord!"

Monsieur Lebaudy keek den notaris, die voor een Engelschman al heel erg opgewonden was aan en vroeg:

„Mag ik vragen, hoe deze zaak in elkaar zit? Tot nu toe zie ik het verband met een misdaad nog niet in."

„Daar ligt het, daar!" antwoordde de notaris, met zijn rechterhand naar het blauwe couvert wijzende.

De chef van politie keek naar het couvert, dat er zoo onschuldig uitzag en sprak op twijfelenden toon:

„Bedoelt gij die blauwe enveloppe?"

„Ja! Die verbergt den dood voor u, voor mij en voor iedereen, die, zonder het geheim te kennen, het couvert zou gebruiken, riep Barrison, zich steeds meer opwindend.

„Dat blauwe couvert?" vroeg monsieur Lebaudy nogmaals.

„Dat draagt den dood met zich mee!" zei nu ook Mr. Veith.

De politiebeambte stond op en bekeek het couvert van alle kanten.

„Niet waar?" vroeg de notaris, „men ziet niet aan het ding, wat het werkelijk is — maar ik zal het u verklaren:

Gij weet, dat de afzender van den brief verzocht, het couvert voor het antwoord te gebruiken. Om dit te doen, zou Mr. Veith de gegomde klep moeten sluiten, nietwaar?"

„Ongetwijfeld," antwoordde de chef van politie.

„Welnu, om dit te doen, moet men den gegomden rand bevochtigen."

„Zeer zeker!"

„Wee u, wanneer gij of een ander den gomrand met tong of lippen aanraakt, gij zoudt binnen eenige seconden een lijk zijn."

Een zacht „mille tonnerres!" weerklonk van de lippen van den chef van politie.

„Ik heb," aldus mengde Veith zich in het gesprek, „om u een bewijs te leveren van dezen misdadigen toelag, een paar witte muizen gekocht. Ik zal nu met een schaarstukjes van den gegomden rand afknippen en deze aan de diertjes te eten geven. Gij zult de uitwerking dadelijk zien."

Hij nam een schaar, knipte een paar uiterst kleine papiersnippertjes af en wierp deze in de kooi.

Met groote opmerkzaamheid stonden de drie heeren boven de kooi, om te zien wat er gebeurde.

Twee der diertjes hadden zich, na even gesnuffeld te hebben aan de blauwe snippers, er van afgewend, maar het derde snuffelde wat langer, scheen de geur van de gom lekker te vinden en begon er wat van op te peuzelen.

Toen een snipper op was, begon het zelfs aan een tweede. De smaak scheen mee te vallen.

Een paar seconden speelde het nog hiermede; plotseling wierp het zich op den rug, rillingen voeren door het kleine lichaam, het stiet een angstig piepend geluid uit en een seconde later was het dood.

De mannen durfden nauwelijks ademen.

Met strakke oogen keken zij naar het onschuldige, kleine slachtoffer.

Daarop riep de Afrikaan:

„Blauwzuur, monsieur Lebaudy!”

De chef van politie nam een zakdoek en waaide zich koelte toe. Het gebeurde had hem zeer aangegrepen.

De onmenselijke wreedheid, de gemeenheid en list, waarmee deze misdaad was uitgedacht en voorbereid, waren zelfs voor hem ongekend.

„Ik hoop,” zei notaris Barrison, „dat wij u volkomen overtuigd hebben.

„De misdaad moest gepleegd worden op een persoon, die zich hier in de Fransche hoofdstad bevindt. Gij zijt derhalve als chef der veiligheidspolitie de aangewezen persoon, om de vervolging dezer zaak op u te nemen.”

„Natuurlijk,” antwoordde de chef van politie, „sta mij toe, dat ik dit couvert dadelijk door onze scheikundigen laat onderzoeken.

„Van den uitslag van dit onderzoek hangt het verdere verloop der zaak af.”

Lebaudy borg het corpus delicti zorgvuldig in zijn portefeuille.

Daarop nam hij ook den brief, dien mr. Veith had ontvangen, en stak dien bij zich.

Den volgenden morgen reeds zou hij den uitslag meedeelen.

Het onderzoek, dat de scheikundigen der politie nog dien nacht deden, had het verwachte resultaat.

De kleefstof van het couvert bestond uit een gomoplossing, welke vermengd was met zeer sterk blauwzuur.

Reeds met de eerstvertrekkende stoomboot vertrokken Veith, notaris Barrison en monsieur Lebaudy naar Londen.

De Fransche politieambtenaar moest, om miss Evelin Bonn gevangen te kunnen nemen, zich in het bezit stellen van een bevel tot inhechtenisneming, afkomstig van de Londensche politie, en zoo waren ook Londensche detectives noodig om de giftmengster in verzekerde bewaring te stellen.

Zoodra zij in de Theemsstad waren aangekomen, begaf notaris Barrison zich met monsieur Lebaudy naar Scotland Yard, om inspecteur Baxter met het voorgevallene in kennis te stellen en de noodige formaliteiten in orde te brengen.

Mr. Veith daarentegen had voor korten tijd afscheid van zijn beide reisgezellen genomen en als plaats van ontmoeting het bureau van den notaris opgegeven.

Mr. Barrison wist echter, dat zij hem niet terug zouden zien.

Nog eenmaal drukte hij hem de hand en bedankte hem hartelijk voor de hulp, die hij in deze zaak had geboden.

NEGENDE HOOFDSTUK.

De ontmaskerde.

Miss Evelin Bonn was in een zeer zenuwachtige bui. Zij en haar pseudo-vader zaten in haar weelderig ingericht boudoir.

Reeds urenlang wachtten zij op den brief van mr. Veith, en zij konden zich niet verklaren, waarom deze wegbleef.

„De kerel zal door zaken verhinderd zijn geweest,” zei de oude schurk, „het is niet noodig, dat je je daarover opwindt.”

Op dat oogenblik kwam een bediende binnen en zei:

„Een heer, die zijn naam niet wil noemen, wenscht mylady te spreken.”

Miss Evelin Bonn haalde misnoegd de wenkbrauwen op en zei:

„Ik ben niet voor naamlooze menschen te spreken.”

De bediende ging heen.

„Ik heb een gevoel, alsof wij een onaangename tijding zullen krijgen,” zei miss Evelin tot haar handlanger.

„Je bent zenuwachtig,” meende deze.

„Ik kan het niet helpen. Vannacht is mij de doode graaf Heresford verschenen om mij naar het altaar te leiden.”

„Je ziet spoken en —”

Verder kon de oude niet spreken.

Als verlamd van schrik staarde hij naar de deur, waardoor een gemaskerd heer binnenkwam.

„Ik ben gewend, om ontvangen te worden," zei de indringer, „en wensch een onderhoud met u te hebben."

„Roep de politie!" riep miss Bonn tot den ouden man.

De gemaskerde lachte, nam plaats alsof hij thuis was en stak een sigarette aan.

„Wel," zei hij op onverschilligen toon, „roep de politie als getuige bij ons onderhoud. Dit zal zeer interessant voor haar zijn."

Miss Bonn beefde plotseling over haar geheele lichaam.

Een bang voorgevoel maakte zich van haar meester.

„Wie zijt gij? Wat wilt gij?" vroeg zij, met moeite probeerend haar stem vastheid te geven.

„Ik kom uit naam van Graaf Heresford," antwoordde de gemaskerde.

Een kreet weerklonk door het boudoir.

De oude had intusschen zijn zelfbeheersching teruggekregen.

„Houd uw ongepaste aardigheden voor u, mijnheer, en maak mijn dochter niet verschrikt," riep hij op barschen toon.

„Oho," lachte de gemaskerde, „is het lieve duifje zoo vreesachtig? Dat had ik niet gedacht."

„Dat is een grove brutaliteit," riep de oude. „Ik heb geen lust, mij langer met u bezig te houden."

„Maar ik wel," hoonde de gemaskerde, „ik breng zóóveel tijd voor u mee, als Graaf Heresford noodig heeft om weer uit zijn graf te voorschijn te komen."

Deze woorden klonken zóó geheimzinnig, dat ook de oude Bonn bang begon te worden.

Evelin Bonn slaakte wederom een kreet.

„Mylady heeft werkelijk zenuwen," spotte de indringer, „en daarom zal ik u niet langer lastig vallen dan noodig is."

Hij kruiste zijn beenen over elkaar, fixeerde met zijn zwarte oogen de jonge vrouw eenige seconden en zei langzaam:

„Graaf Heresford bracht mij gisteren een bezoek."

„De graaf is dood!" viel de oude hem in de rede.

„Natuurlijk is hij dood," lachte de onbekende, „daarom komt hij ook niet zelf, maar zendt mij. Ik ben namelijk sinds zijn dood zijn buurman."

„Hij is krankzinnig," fluisterde miss Bonn haar handlanger toe.

„Gij vergist u, mylady," antwoordde de gemaskerde, „ik ben niet zoo krankzinnig als uw vrienden, die zich door uw schoonheid laten

betoveren en dan met u in blauwe couverts correspondeeren."

Miss Bonn rilde.

Ook de oude schurk voelde bij de laatste woorden van den vreemdeling zijn knieën knikken en moest gaan zitten.

„Blauwe couverts," vervolgde de geheimzinnige vreemdeling, „zien er aardig uit en zijn solide, maar gevaarlijk! Ik zou liever rose gebruiken."

Miss Bonn hijgde naar adem.

Haar handlanger had het koude zweet op het voorhoofd.

„Graaf Heresford, mijn buurman, heeft mij gezworen, dat hij nooit weer een blauw couvert wil gebruiken. Hij zal dien eed wel houden, want hij is dood. Hij gaf mij opdracht, daar hij, toen hij zijn testament maakte, krankzinnig was en geheel vergeten had, dat hij twee arme studeerende neven bezit, u te bevelen, mij een verklaring te geven, dat gij afstand doet van de nalatenschap ten behoeve zijner beide arme bloedverwanten."

Miss Bonns oogen schitterden plotseling op. Zij meende dien geheimzinnigen man nu te doorgronden.

„Gij wilt ons dus afpersen?" riepen het jonge meisje en de oude man uit. (Zie het titelblad.)

De gemaskerde antwoordde lachend:

„Als gij het afpersing wenscht te noemen, dan ja. Ik houd mij bij voorkeur met dergelijke afpersingen bezig. Om kort te gaan, ik heb geen tijd genoeg om van u een schriftelijk antwoord te vorderen met ingesloten een voor de gezondheid bevorderlijk couvert van blauwblauw-, drommels! bijna zou ik zeggen blauwzuur! Zeker omdat dat woord ook met blauw begint. Ik bedoel echter: van blauw linnenpapier."

De met ringen getooide en van diamanten vonkelende handen van Miss Bonn omklemden krampachtig de leuning van haar stoel.

Alles in de kamer begon voor haar oogen te draaien.

Zij voelde zich een onmacht nabij.

„Ik ben bereid", fluisterde zij nauwelijks hoorbaar, „aan den wensch van Graaf Heresford te voldoen."

„Dat zul je niet doen," riep de oude schurk nu uit, terwijl hij zich eensklaps met een dolk in de hand op den gemaskerde wierp.

Deze was echter op een dergelijken aanval voorbereid.

Voordat de oude hem kon bereiken, gaapte hem de mond van een Browning revolver tegen.

„Schiet niet!" riep miss Bonn, haar handen angstig smeekend opheffend.

„Stel u gerust," lachte de vreemdeling, „het is maar een grap, die wij drijven, om onze zenuwen op de proef te stellen. Steek dien dolk

weer bij u, mr. Bonn. Ik erken, dat uw zenuwgestel niets te wenschen overlaat."

"De duivel woont in je!" knarsetande de oude en ging weer naar zijn stoel terug.

"Ga nu aan uw schrijftafel zitten!" beval de gemaskerde de sidderende miss Bonn, "en schrijf wat ik u zal dicteeren."

De actrice waagde het niet, zich te verzetten en deed wat haar bevolen werd.

"Neem blauw schrijfpapier," riep de vreemdeling, "en schrijf het volgende:

"Bij dezen verklaar ik onder eede, dat mij de nalatenschap van Graaf Heresford niet rechtmatig toekomt en ik er geen aanspraken op kan of wil maken. Graaf Heresford heeft het testament onder mijn invloed opgemaakt.

Miss EVELIN BONN."

De onbekende stond op, nam de nog natte verklaring en las deze.

Bevredigd gaf hij het papier aan haar terug en zei:

"Neem nu een blauw couvert en adresseer het als volgt:

"Aan notaris Barrison,
Londen, Broadstreet."

Weer gehoorzaamde miss Bonn.

De gemaskerde overtuigde zich er van, of het adres juist was, gaf het couvert aan haar terug en zei:

"Sluit den brief nu hierin en — — sluit, als-tublieft het couvert. Het blauw — blauwzuur, — och, hoe kom ik toch telkens aan dat woord,

het blauwe papier zal geen schadelijke gevolgen hebben voor u, wanneer gij het met de tong bevochtigt."

Hij lachte spottend, toen miss Bonn het couvert sloot, terwijl een lijkkeur haar gelaat overtoog.

"Vergeet den postzegel niet," lachte de indringer.

Nadat miss Bonn ook deze had opgeplakt, stak de gemaskerde den brief in zijn zak.

"Zie zoo, nu heb ik met u afgehandeld. De doode graaf zal nu rustig kunnen slapen. Ik wensch u hetzelfde."

Hij ging naar de deur, opende deze half en bleef toen staan, terwijl hij zei:

"Ik voel mij nog verplicht mij even aan u voor te stellen:

Hij wachtte eenige oogenblikken, toen klonk het scherp en duidelijk:

"John Raffles!"

Op hetzelfde moment was de deur achter hem dicht gevallen en met doodsbleeke gezichten keken de twee moordenaars elkaar aan.

"Wij zijn ontmaskerd," kermde miss Bonn, "wij moeten vluchten, voordat het te laat is."

"Nonsens!" schreeuwde de oude man, "de graaf heeft opvolgers genoeg. Wij zullen de schade wel weer inhalen."

"Ik had er een voorgevoel van, dat ons heden iets onaangenaams zou overkomen," zuchtte Evelin.

"Houd je goed," moedigde haar handlanger haar aan. "Lord Turkington kan elk oogenblik komen."

"Begrijp jij, hoe Raffles ons geheim ontdekt kan hebben?" vroeg de actrice.

"De duivel hale dien kerel!" vloekte haar pseudo-vader. "Nee, ik begrijp het niet!"

TIENDE HOOFDSTUK.

De ontmaskering.

Een uur later betrad Raffles als Lord Randolph de woning van zijn vriend lord Turkington.

Een bediende deelde hem mede, dat de lord zich bij miss Evelin Bonn bevond.

Onmiddellijk reed ook Raffles daarheen.

Hij was oneindig dankbaar, zijn vriend daar gezond en wel aan te treffen.

"Waar zijt gij de laatste dagen geweest?" vroeg lord Turkington.

"In Schotland, op mijn landgoed," loog Raffles. "Ik hoop, dat je mij niet al te zeer gemist

hebt. In het gezelschap van een zoo schoone vrouw vergeet men zijn beste vrienden."

Miss Evelin Bonn behandelde lord Randolph met koele minachting.

Na een poosje trad de vader der jonge dame de kamer binnen en de Groote Onbekende zag, dat miss Evelin den oude met onrustige blikken aanzag.

"Nog geen brief?" vroeg zij hem.

"Wat voor een brief?" vroeg lord Turkington, bij wien jaloezie opkwam.

"Een gewichtige brief over een engagement

aan een der Parijsche theaters, stel je gerust," glimlachte zijn aanstaande echtgenoot.

„Een notaris, met wien ik zeer bevriend ben, vertelde mij, dat Graaf Heresford u zijn geheele vermogen heeft nagelaten, zei Raffles tot miss Bonn. Is dat zoo?"

Miss Evelin Bonn fronste het voorhoofd.

„Ik vind dat gij erg nieuwsgierig zijt, lord Randolph, ik begrijp niet, welk belang gij stelt in Graaf Heresford en mijn persoon," beet Miss Bonn hem toe.

„Ik stel er in zooverre belang in," zei Raffles, die deed alsof hij niets van den vinnigen toon merkte, „dat het mij verbaast, bij u niet het minste verdriet te bespeuren over den dood van een trouw vriend."

„Wilt gij mij beledigen?" stooft de actrice op.

Lord Turkington, wien de opmerking van Raffles ook niet aanstond, merkte op onvriendelijken toon op:

„Ook ik vind uw optreden ongepast, lord Randolph!"

„Werkelijk?" lachte Raffles, „heb ik je ooit aanleiding gegeven om je over mij te beklagen? Je zult mij moeten toegeven, Dick, dat een persoon, die iemand zulk een groot vermogen nalaat, als Graaf Heresford dit aan miss Bonn deed, aanspraak mag maken op eenige deelneming, al ware het slechts een gehuichelde.

„Mij doet de onverschilligheid van mylady hoogst onaangenaam aan."

Lord Turkington zag in, dat de woorden van Raffles op waarheid berustten.

Maar in zijn verliefdheid wilde hij dit niet toegeven en antwoordde:

„Ik verzoek u, lord Randolph, uw opmerkingen in deze aangelegenheid voor u te willen houden. Miss Evelin Bonn staat onder mijn bescherming en ik weet zeer goed, wat haar voor de buitenwereld te doen staat.

„Wanneer Graaf Heresford zijn vermogen aan deze dame heeft nagelaten, dan is dat een particuliere zaak, die niemand iets aangaat. Miss Evelin Bonn heeft niets gedaan om het vermogen van den graaf te verwerven."

„Het is mogelijk," zei Raffles met een eigenaardig glimlachje, dat miss Bonn het bloed naar de wangen dreef, „maar men spreekt er in de Londensche kringen reeds over en ik denk, dat jij als de toekomstige verloofde van mylady en als Engelsch lord een uiterst wankele eer te verdedigen hebt."

Lord Turkington richtte zich vol trots op:

„Zijt gij van plan, een voordracht over „eer" te houden, Lord Randolph?"

Raffles haalde de schouders op.

„Vat het op, zooals je wilt, maar vergeet niet, dat ik als vriend voor je sta en slechts als vriend tot je spreek."

„Ik bedank voor een vriendschap, die zich op beledigende wijze uit," viel Lord Turkington uit.

„Lord Turkington!"

„Lord Randolph!"

Zij keken elkaar met fonkelende oogen aan. Een uitbarsting scheen onvermijdelijk.

Nu kwam miss Evelin Bonn, die zoo verstandig was om verder twistgesprek te willen vermijden, tusschenbeide.

„Ik bid u, heeren, bedenkt, dat gij u in gezelschap bevindt van een dame!"

Maar Lord Turkington had alle zelfbeheersching verloren.

Hij zag in Raffles niet meer den trouwen vriend, maar een vijand, die hem zijn geluk wilde ontstelen.

Met een vijandige uitdrukking in zijn oogen, trad hij op Lord Lister toe en zei:

„Het spijt mij, dat men met personen, zooals gij er een zijt, niet duelleert. Ik zou deze zaak anders met de wapens willen beslechten!"

De Grootte Onbekende, wiens drift al weer geweken was, beantwoordde deze belediging met een zachten, treurigen blik. Daarop verliet hij, zonder om te kijken, het vertrek.

Op straat gekomen, gaf hij een brief in een blauw couvert aan een jongen en beval dezen, den brief aan Miss Bonn te bezorgen.

Daarop nam hij een taxi.

Op eenigen afstand van het huis naderden in snelle vaart twee auto's.

Nieuwsgierig keek Raffles de auto's na, die voor het huis van miss Evelin Bonn stilhielden en hij zag er een dozijn mannen uitstappen.

„Scotland Yard heeft zich mobiel gemaakt," fluisterde Raffles en reed verder.

Lord Turkington had zijn goed humeur verloren.

Te vergeefs trachtte Miss Evelin Bonn hierin verandering te brengen.

Zelfs de champagne, die zij voor hem schonk, vroolijkte hem niet op.

Hij had een gevoel, alsof hij Raffles schandelijk onrecht had aangedaan en hij dacht erover na, op welke wijze hij het weer goed kon maken.

Een bediende bracht een brief binnen, die juist was bezorgd.

Met een zachten vreugdekreet greep miss Bonn naar het couvert, dat een harer blauwe enveloppes scheen te zijn.

Zij dacht, dat het het antwoord van Mr. Veith was.

Haastig scheurde zij het couvert open en las. Plotseling zag Lord Turkington, hoe zij wankelde en haar gelaat doodsbleek werd.

Verschrikt wilde hij haar helpen, maar zij weerde hem af en las nogmaals den inhoud van den brief, die luidde:

„Miss Bonn!

Ik heb u in de gedaante van Mr. Veith een diamanten collier gezonden en een ring. Beide zijn Parijsche imitatie en niet waard, dat ik ze terug kom halen. Misschien zult gij de dingen willen dragen op uw laatsten gang naar het schavot.

Daar ik er een sport van maak, misdadigers te straffen, lever ik u aan het gerecht over en ben blij, de rij mijner daden met deze vermeerderd te hebben. Gij zijt een duivelin en verdient niet beter!

JOHN RAFFLES."

Met starenden blik keek Miss Bonn naar den brief.

Lord Turkington wist niet, wat hij uit haar vreemde houding moest opmaken.

Daar hoorde hij het geluid van vele mannenstemmen in huis.

Ook Miss Bonn hoorde het.

„Mijn God, wat is dat?" riep zij uit en luissterde angstig aan de deur.

Plotseling werd deze opengeworpen.

Een aantal mannen met revolvers in de hand snelde de kamer binnen.

„In naam der wet," riep inspecteur Baxter, „neem ik u gevangen, Miss Evelin Bonn, wegens gepleegden moord en een poging tot een nieuwen!"

Bleek als een lijk staarde Miss Bonn de beambten aan.

„Mag ik den heeren om een verklaring verzoeken?" vroeg Lord Turkington vol ontzetting.

De inspecteur boog vol eerbied voor den lord en zei:

„Het doet mij leed, niet aan den wensch van uw lordschap te kunnen voldoen. Uw lordschap zal bij het verhoor alles vernemen."

Eensklaps weerklonk een schot uit een ander vertrek.

Allen stonden een oogenblik als versteend.

Hiervan maakte de giftmengster, die begreep, dat haar handlanger zich voor den kop had geschoten, gebruik en vóór iemand het had kunnen beletten haakte zij een kleinen, gouden flacon, die aan een dunnen gouden band om haar pols hing, af, liet de stop openspringen en goot den inhoud in haar mond.

Reeds vóór Lord Turkington had kunnen toesnellen, wankelde zij, tastte met haar han-

den om zich heen als een blinde en stortte, als door den bliksem getroffen ter aarde.

„De blauwe dood," mompelde notaris Barrison, die zich bij den inspecteur bevond, „zoo stierf Graaf Heresford en vóór hem waarschijnlijk nog anderen."

Daarop wendde hij zich tot Lord Turkington:

„Om u voor een dergelijken dood te bewaren, heeft uw vriend, Lord Randolph deze misdadigster ontmaskerd. Het is zijn werk. Wij zouden het niet hebben gekund."

Lord Turkington keek als versuft om zich heen.

De notaris moest hem steunen, opdat hij niet zou neervallen.

Inspecteur Baxter had zich over de doode heengebogen en nam den brief, dien zij nog in de hand hield.

Vol belangstelling las hij den inhoud en plotseling stiet hij een vloek uit.

„Wat is er, inspecteur?" vroeg zijn secretaris, Marholm.

„Vervloekt!" zei Baxter. „Ik vind hier een brief van Raffles. Er gebeurt waarachtig niets meer, zonder dat Raffles zich ermee bemoeit!"

„Of omgekeerd," meende Marholm, „zonder Raffles gebeurt er niets meer!"

„Zonder gekheid, heeren," zei notaris Barrison, die nu eensklaps wist, wie lord Randolph eigenlijk was, „ik hoorde, wat gij daar van Raffles zeidet. Wij moeten hem dankbaar zijn, dat hij met zijn buitengewoon talent deze duivelsche misdadigster heeft ontmaskerd."

„Raffles?" vroeg politie-inspecteur Baxter.

„Ja, Raffles," herhaalde notaris Barrison, „zijn werk is het, dat wij hier staan en dat de moord, gepleegd op Graaf Heresford, is opgehelderd en gewroken."

„Een moord?" vroeg Baxter verbaasd.

„Ja, een moord, mijnheer de inspecteur."

„Waarvan hij niets vermoedde," dacht Marholm.

„Raffles heeft dezen moord ontdekt," vervolgde notaris Barrison, „en verdient daarvoor openlijk gehuldigd te worden."

„Een standbeeld," riep Marholm met luide stem, „en daaronder in gouden letters het opschrift:

*Aan den genialen Raffles,
van de dankbare Engelsche politie."*

De volgende aflevering (No. 544) zal bevatten:

„DE ALARMKREET".

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885